

STEVEN W. THOMPSON
BØRGE SCHANTZ

MISSIONERS BÍBLICS

STEVEN W. THOMPSON
BØRGE SCHANTZ

MISSIONERS BÍBLICS

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició juliol-setembre 2015

Missioners bíblics

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Juliol-setembre 2015

Edició no autoritzada

Autor

Børgew Schantz

Col·laborador

Steven W. Thompson

Director general

Clifford Goldstein

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

STEVEN THOMPSON y BØRGE SCHANTZ: *Misioneros bíblicos*.

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Julio-Septiembre de 2015.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

SUMARI

Introducció. LA GRAN COMISSIÓ	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	9
1. La naturalesa missionera de Jesús	11
2. Abraham, el primer missioner	18
3. La missionera inversemblant	25
4. L'epopeia de Jonàs	32
5. Els exiliats com a missioners	39
6. Ester i Mardoqueu	46
7. Jesús, el Senyor de les missions	53
8. Les missions interculturals	60
9. Pere i el gentils	67
10. Felip com a missioner	74
11. Pau: antecedents i crida	81
12. Pau: missió i missatge	88
13. Ha d'escoltar-lo el món sencer?	95

INTRODUCCIÓ

LA GRAN COMISSIÓ

“Aleshores Jesús s'hi acostà i els hi digué: ‘M'han estat donats plens poders al cel i a la terra. Aneu i feu deixebles a tots els pobles; bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a observar tot allò que us he manat. Sapiguen que seré amb vosaltres cada dia, fins a la fi del món’” (Lluc 15:20).

Podria haver parlat més clar? Aquí està Jesús, el Jesús ressuscitat, el Jesús que adoraven (versicle 17), donant al seu poble, fins i tot als primers dies de la seva església, la seva crida i la seva missió: fer deixebles a cada nació de tot el món. Punt.

Tampoc és difícil veure el vincle entre aquestes paraules, dirigides als onze a Galilea, i les paraules que va registrar Joan a l'illa de Patmos, anys més tard: “Vaig veure també un altre àngel que volava pel mig del cel portant una bona nova eterna per a proclamar-la als pobladors de la terra, a tota nació, raça, llengua i poble, i cridava amb veu potent: ‘Venereu Déu i rendiu-li honors, perquè ha arribat l'hora del seu judici, i adoreu el qui ha fet el cel, la terra, el mar i les fonts* de les aigües’” (Apocalipsi 14:6, 7; *veure també* els versicles 8-12).

Es podria dir que els missatges dels tres àngels del capítol 14 de l'Apocalipsi són la Gran Comissió contextualitzada per als darrers dies de la història de la Terra.

No hi ha cap dubte: Déu va dir a la seva església, al seu poble, que s'escampés i proclamés l'evangeli al món sencer. Se'ns va cridar per a fer això. Difondre la veritat sobre Jesús i el que va fer per a nosaltres (Joan 3:16), el que ara està fent per a nosaltres (Romans 8:34) i el que farà per a nosaltres en el futur (1 Tessalonicencs 4:16), aquesta és, certament, la nostra missió.

La paraula *missió* significa “Obra que s'encarrega a algú d'anar a accomplir”. És a dir, la persona surt a fer quelcom. En el cas de la Gran Comissió, el que fa és proclamar l'evangeli al món.

Aquest trimestre considerarem principalment la missió com el mitjà que Déu utilitza per a comunicar l'evangeli als qui no el coneixen. La missió és una part central de l'activitat sobirana de Déu en el procés de redimir a la humanitat. D'aquesta manera, estudiarem com l'etern propòsit de Déu es va realitzar en les vides de personatges bíblics a qui Déu va utilitzar per a ser missioners a favor dels perduts.

En definitiva, la missió cristiana és la missió de Déu, no la nostra. Es va originar al cor de Déu. Es basa en l'amor de Déu. I es realitza per la voluntat de Déu.

Per a entendre millor la dedicació i la participació de Déu en la missió, les lliçons es basaran en el següent model de la història de la salvació:

1. Déu va crear als homes i les dones, i els va donar la llibertat de triar.
2. El primer home i la primera dona van abusar de la seva llibertat d'elecció al desobeir a Déu, i van haver d'abandonar el Paradís.

* “[...] les *fonts* de les aigües”. A l'original: “[...] les *deus* de les aigües”. El més segur es que *deus* sigui una errada d'edició. Ho he canviat per a *fonts*, seguint altres edicions en català. (Nota del traductor).

3. Déu no podia utilitzar la força per portar-nos de nou al Paradís.
4. Déu va enviar al seu Fill a una missió per a morir en lloc dels homes i reconciliar-nos amb ell.
5. La missió de Déu és donar a conèixer l'oferta de salvació a totes les persones i, amb això, obrir el camí per a que totes elles puguin gaudir de la Redempció.

En el seu nivell més bàsic, la missió es que tot el món sàpiga sobre Jesús, sobre el que va fer per a cada un de nosaltres i sobre el que promet fer per nosaltres, ara i per a l'eternitat. És a dir, nosaltres, els que coneixem aquestes promeses, hem estat cridats a dir-les als altres.

Børgew Schantz, PhD (Fuller), és professor a la Universitat de Loma Linda. Amb la seva esposa, Iris, van servir durant catorze anys com a missioners a Àfrica i a l'Orient Mitjà.

El col·laborador, Steven Wayne Thompson, abans de jubilar-se, va ser director (1984-1990) del Col·legi Newbold, a Anglaterra, i degà de la Facultat de Teologia i professor a Avondale College, Australia (1991-2008).

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BJ</i>	<i>Biblia de Jerusalén</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>CC</i>	<i>El Camino a Cristo</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>Ed</i>	<i>La educación</i>
<i>Ev</i>	<i>El evangelismo</i>
<i>FO</i>	<i>Fe y obras</i>
<i>HAd</i>	<i>El hogar adventista</i>
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>MC</i>	<i>El ministerio de curación</i>
<i>NVI</i>	<i>La Biblia, Nueva Versión Internacional</i>
<i>PP</i>	<i>Patriarcas y profetas</i>
<i>PR</i>	<i>Profetas y reyes</i>
<i>R&H</i>	<i>Review and Herald [Revista Adventista, en anglès]</i>
<i>RVR</i>	<i>La Biblia, Versión Reina Valera 1960</i>
<i>SLP</i>	<i>Sketches of the Life of Paul [Bosquejos de la vida de Pablo, edició esgotada]</i>
<i>SW</i>	<i>The Southern Work</i>
<i>TI</i>	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>
<i>TM</i>	<i>Testimonios para los ministros</i>

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

BIBLIOGRAFIA

- BRUNNER, Emil H. *The Word and the World*. Londres: SCM Press, 1931.
- LAMOTT, Anne. *Bird by Bird*. Nova York: Anchor Books, 1994.
- LAWRENCE, Joel. *Bonhoeffer: A Guide for the Perplexed*. Continuum International Publishing, 2010.
- RICHARDSON, Don. *Peace Child*. Ventura, Calif.: Regal Books, 2005 (4a ed.).
- SPENCER, F. Scott. “The Ethiopian Eunuch and His Bible: A Social-Science Analysis”, a *Biblical Theology Bulletin: A Journal of Bible and Theology*. Sage Publishing, 1992.
- SPITZER, Robert J. *New Proofs for the Existence of God: Contributions of Contemporary Physics and Philosophy*, ed. Kindle. Eerdmans, 2010.
- STARK, Rodney. *The Rise of Christianity*. Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1996.
- VERKUYL, J. *Contemporary Missiology*. Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Pub. Co., 1978.
- WALL, Robert W. “Peter ‘Son’ of Jonah: The Conversion of Cornelius in the Context of Canon”, a *Journal for the Study of the New Testament* (0142-064X). Sage Publishing, 1987.
- WHITENAM, Darrell L. “Contextualization: The Theory, the Gap, the Challenge”, a *International Bulletin of Missionary Research*, volum 21 (gener de 1997).
- WRIGHT, N. T. *Simply Christian: Why Christianity Makes Sense*. Nova York: Harper Collins, 2006.

LA VINGUDA DE JESÚS

Dissabte 27 de juny

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 1:26-28; 2:15-17; 1 Joan 2:16; Joan 3:14, 15; 2 Corintis 5:21; Mateu 5:13, 14.

PER A MEMORITZAR:

“Mira, el vaig posar com a testimoni per als pobles, com a cap i preceptor de les nacions” (Isaïes 55:4).

El nostre món és un caos i, com a humans, som la gran raó d'aquest caos perquè som pecadors, criatures caigudes, la naturalesa dels quals és dolenta. Per més que ens agradi pensar que estem avançant, millorant, la història del passat segle no és gaire engrescadora. I aquí estem, sense tan sols haver passat un quart d'aquest nou segle, les coses no semblen molt brillants. Si el passat és precursor del futur, tot el que podem esperar és, citant a un polític britànic ja mort, “sang, treball, llàgrimes i suor”.

Però no tot està perdut. Al contrari, Jesucrist va morir pels nostres pecats, i per la seva mort tenim la promesa de salvació, de restauració, de que tot serà fet de nou. “Després vaig veure un cel i una terra nova, perquè el primer cel i la primera terra havien desaparegut [...]” (Apocalipsi 21:1).

No quedem sols, abandonats dins un univers fred i indiferent, per a lluitar sols. No podríem fer-ho; les forces en contra de nosaltres són molt més grans que nosaltres. Per això, abans de que comences el món, Déu va iniciar un pla de salvació a fi de fer per a nosaltres el que mai podríem fer per nosaltres mateixos.

DÉU VA CREAR UN HOME I UNA DONA

Una pregunta que sempre es fan els homes és: *d'on vinc?* Als dos primers capítols de la Bíblia (i a tota la Bíblia), tenim la resposta al que molts consideren la pregunta més important de totes. En definitiva, tan sols sabent d'on venim és com podem iniciar el coneixement de qui som, per què existim, com hem de viure i, en darrera instància, vers on anem.

Repasa els capítols 1 i 2 de Gènesi, concentrant-te a Gènesi 1:26 al 28. Quines grans diferències apareixen a la creació de l'home front a tot el demás? Què tenen els humans que es destaca entre tot el creat?

-
-
-
-
1. L'home i la dona van ser els darrers en ser creats. Tota la creació es trobava davant d'ells per a estudiar-la i tenir-ne cura.
 2. Déu va crear a l'home i a la dona d'una manera diferent del que va utilitzar amb les altres criatures. Fins aquell moment, el mandat diví havia estat: “*Que hi hagi*” (la llum, el firmament, l'aigua, els peixos i les aus, els animals, etc.). Després hi hagué una consulta: “*Fem l'home...*”. Les tres persones de la Deïtat, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, van consultar-se per aquest fet. Tot i que aquests dos capítols tracten sobre la creació de la Terra i les criatures que en ella hi ha, fixa't que el punt principal és la creació de la mateixa humanitat.
 3. L'home i la dona van ser creats a imatge i semblança de Déu, quelcom que no es diu de cap altra cosa creada. Encara que no es digui el que significa ser fet a imatge i semblança de Déu, ha de ser que els humans, d'alguna manera, reflecteixen el caràcter del seu Creador. Sent que els humans tenen una capacitat moral que no existeix en cap altre criatura (les papallones són boniques, però no lluiten amb el bé o amb el mal), ser fets a semblança i imatge de Déu pot significar que, fins a cert punt, els humans reflecteixen aquest caràcter moral.
 4. L'home i la dona haurien de tenir domini sobre la creació i governar-la, i representar a Déu sobre la Terra. Aquesta vocació implica responsabilitat.

Els éssers humans apareixen al primer capítol de la Bíblia, però no aïlladament. Existim, però en relació amb Déu. Que ens diu això sobre com de central ha de ser Déu en les nostres vides, i per què no som realment “complets” sense ell? *Veure també* Fets 17:28.

LLIBERTAT D'ELECCIÓ

Inclòs a l'informe de la creació hi ha l'advertiment diví de no menjar de “l'arbre del coneixement del bé i del mal” (Gènesi 2:9, 17). Així, des del mateix principi, veiem l'element moral atorgat a la humanitat, quelcom que no es veu en cap altra criatura vivent. Com vam veure el diumenge, la capacitat per a realitzar judicis morals és una manera en la que els humans revelen la imatge i la semblança de Déu.

Què diu Gènesi 2:15 al 17 sobre la realitat de la llibertat d'elecció en la humanitat?

Déu podria haver creat als humans de tal manera que automàticament fessin la voluntat de Déu. D'aquesta manera operen els altres elements creats, talment són la llum, el sol, la lluna i els estels. Obeeixen a Déu sense cap element d'elecció. Compleixen la voluntat de Déu de manera automàtica, mitjançant les lleis que guien les seves accions.

Però, la creació del home va ser especial: Déu els va crear per a ell mateix, i volia que fessin les seves pròpies eleccions, que triessin adorar-lo voluntàriament, sense ser obligats a això. D'altra manera, no podrien estimar-lo; perquè l'amor, per a ser vertader, ha de ser ofert lliurement.

Déu respecta i protegeix la llibertat humana d'elegir (lliure albir) perquè ell mateix la va originar. El Creador no interfereix en les eleccions més pregoneres del home. Una tria equivocada té conseqüències negatives i, a vegades, són terribles; però el caràcter del nostre Déu sobirà està en contra de forçar l'obediència o l'acatament.

El principi de la llibertat humana d'elecció té tres implicacions importants:

- Per a la *religió*: un Déu omnipotent no dirigeix unilateralment la voluntat i les eleccions individuals.
- Per a l'*ètica*: les persones són responsables moralment per les seves accions.
- Per a la *ciència*: les accions del cos i el cervell no estan completament determinades per lleis de causa i efecte. Les lleis físiques estan involucrades a les nostres accions, però el lliure albir significa que tenim l'oportunitat de triar les nostres accions, especialment les morals.

Quines són algunes de les eleccions lliures respecte a temes morals que hauràs de fer els propers dies? De quina manera correcta pots utilitzar aquest sagrat do? Pensa en les conseqüències d'un mal ús d'aquest do.

LA CAIGUDA

“La dona, veient que l'arbre era bo per a menjar, que era agradable a la vista i excel·lent per a aconseguir coneixement, prengué del seu fruit i en va menjar, i també en va donar al seu home i en van menjar tots dos. Llavors a tots dos se'ls va obrir els ulls, i s'adonaren que anaven nus; i es van fer uns davantals cosint fulles de figuera” (Gènesi 3:6, 7).

Menjar una petita fruita no era, per si mateix, un acte pecaminós. Però hem de considerar les circumstàncies en les quals es va produir aquell fet. Adam i Eva eren subjectes amb llibertat d'elecció, fets per Déu a la seva imatge. Això incloïa la llibertat –però també el deure– de complir la voluntat de Déu. Van menjar el fruit, no per cap gran necessitat sinó, més aviat, perquè van elegir fer-ho. Va ser un acte de lliure elecció d'Adam i d'Eva, desafiant les instruccions clares i específiques de Déu.

D'igual manera, nosaltres elegim si seguirem a Déu o si desafiarem la seva Paraula. Déu no obliga ningú a creure en la seva Paraula. Mai ens forçara a ser-li obedients, ni pot obligar-nos a estimar-lo. Déu permet que cada un triï quin camí seguirà. Però, al cap i a la fi, hem d'estar preparats per a viure amb les conseqüències d'aquestes decisions.

Al menjar la fruita, Adam i Eva li van dir a Déu que ell no era el governant perfecte. Van desafiar la seva sobirania. Es van mostrar desobedients i, com a resultat, van introduir el pecat i la mort a la raça humana.

“Després el Déu Etern el féu marxar del jardí de l'Edèn perquè anés a conrear la terra d'on havia estat tret. Quan va haver expulsat l'home, va posar a l'orient del jardí de l'Edèn uns querubins i una espasa flamejant per impedir el camí a l'arbre de la vida” (Gènesi 3:23, 24).

Adam i Eva van haver de deixar el Paradís. Va ser una conseqüència necessària, però misericordiosa. El Senyor no permetria que la humanitat rebel tinguera accés a l'arbre de la vida, el que els faria immortals, i que perpetuaria, d'aquesta manera, la terrible condició a la que el pecat els havia portat. (Imagina't com seria la vida eterna en un món ple de dolor, patiment i maldat com és el nostre!). Adam i Eva van ser expulsats del bonic jardí per a treballar un terreny menys agradable, a les afores (versicles 23 i 24).

En el context d'aquesta lliçó, llegeix 1 Joan 2:16. De quina manera es veuen, a la caiguda, els elements contra els quals se'ns adverteix en aquest text? De quina manera hem de tractar amb aquestes mateixes temptacions a la nostra vida?

LA INICIATIVA DIVINA PER A SALVAR-NOS

La Bíblia mostra que, després de la Caiguda dels nostres primers pares, Déu va sortir a buscar-los, i no a l'inrevés. L'home i la dona van tractar d'amagar-se de la presència de Déu. Quina poderosa metàfora per a la raça humana caiguda!: ella fuig d'Aquell que va anar a buscar-la, l'Únic que podria salvar-la. Adam i Eva ho van fer a l'Edèn i, a menys que ens entreguem a la crida de l'Esperit Sant, avui seguirem fent el mateix.

Gràcies a Déu, ell no va abocar a un costat als nostres primers pares, i tampoc ens aboca a un costat a nosaltres. Des del moment en que Déu, a l'Edèn, va cridar a Adam i a Eva dient “On ets?” (Gènesi 3:9), ens segueix cridant. En realitat, ell és el primer missioner.

“En el do incomparable del seu Fill, Déu ha rodejat al món sencer d'una atmosfera de gràcia tan real com l'aire que circula al voltant del globus terraquí. Tots els qui escollin respirar aquesta atmosfera vivificant viuran, i creixeran fins l'estatura dels homes i les dones en Crist Jesús” (CC 67).

Per suposat, la major revelació de l'activitat missionera de Déu es pot veure en l'encarnació i el ministeri de Jesús. Encara que Jesús va venir a aquesta Terra per a fer moltes coses –destruir a Satanàs, revelar el caràcter del Pare, demostrar que les acusacions de Satanàs són falses, mostrar que la Llei de Déu es pot complir–, la raó crucial era morir, a la creu, en lloc de la humanitat, a fi de salvar-nos de la mort eterna, el resultat final del pecat.

Què ens ensenyen aquests textos sobre la mort de Jesús?

Joan 3:14, 15

Isaïes 53:4-6

2 Corintis 5:21

“Al qui desconeixia per complet el pecat, [Déu] li carregà el pecat per nosaltres”. Això va ser necessari “per tal que nosaltres obtinguéssim la rehabilitació de Déu per mitjà d'ell”. Aquesta idea ha estat anomenada “el gran intercanvi”: Jesús va prendre els nostres pecats i va patir com a pecador per a que nosaltres, tot i ser pecadors, poguéssim ser comptats com a justos davant Déu.

METÀFORES DE LA MISSIÓ

La missió és la iniciativa de Déu per a salvar a la humanitat perduda: la seva motivació és l'amor de Déu per cada un de nosaltres. No hi ha raó més profunda que aquesta. Déu va enviar a Crist a una missió per portar salvació a tot el món. Només a l'Evangelí segons Joan hi ha més de quaranta declaracions de la dimensió còsmica de la missió de Jesús (*veure, per exemple*, Joan 3:17; 12:47). Com Crist va ser enviat pel Pare per a salvar al món, ell, al seu torn, va enviar als seus deixebles: “Així com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio” (Joan 20:21).

Llegeix Mateu 5:13 i 14. Quines són les dues metàfores que aquí s'utilitzen per a la missió, i que representen?

La sal i la llum expressen funcions centrals de la influència cristiana sobre la humanitat. Mentre que la sal actua externament, unint-se a la massa amb la que entra en contacte, la llum actua externament, il·luminant tot a on s'arriba. El mot *terra*, a la metàfora de la sal, es refereix a les persones amb les quals s'espera que el cristià es barregi; i el terme *llum del món*, a persones que estan a les fosques i necessiten il·luminació.

Déu va animar als fills d'Israel a viure a l'alçada dels principis morals i les regles de salut que els hi havia donat. Havien de ser una llum, il·luminant i atraient: “Jo et posaré per llum de les nacions” (Isaïes 49:6). La seva existència col·lectiva en un estat de salut, de prosperitat i de lleialtat al dissabte de Déu i altres manaments proclamaria a les nacions als actes de creació i redempció de Déu. Les nacions, al veure la seva prosperitat, s'apropriarien i serien ensenyats per Déu. (Almenys, aquesta era la idea).

Crist també va parlar sobre la *sal*, una altra manera de testificar. Per la seva influència, els cristians han de posar fre a la corrupció del món. Els incrèduls poden ser deslliurats d'actes dolents gràcies a una consciència moral procedent d'influències cristianes. Els cristians no només influeixen sobre el món corromput amb la seva presència en ell, sinó també han de barrejar-se amb la gent a fi de compartir el missatge cristià de salvació.

Llum i sal. Tu i la teva església, com sou de bons testimonis en el món que us envolta? La llum s'està apagant, la sal està perdent el seu sabor? Si és així, recorda que el reavivament i la reforma comencen en tu, personalment.

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: Hem tractat alguns aspectes de la naturalesa missionera de Déu. La missió és una empresa del Déu tri-u; i està relacionada de manera predominant amb Jesucrist, l'encarnació del qual és central en la fe i la missió cristianes. Per la seva vida i la seva mort, Jesús va preparar el camí per a la salvació de tota la raça humana. Nosaltres, com a seguidors d'ell i missioners, hem de fer saber als altres les bones noves del que va fer Jesús per a ells.

“L'església de Crist a la Terra es va organitzar amb propòsits missioners, i el Senyor desitja veure-la amb la seva totalitat concebent maneres i mitjans per a portar el missatge de veritat als encastellats i als humils, als rics i als pobres. No tots són cridats a un ministeri personal a l'estranger, però tots poden fer quelcom per mitjançant les seves oracions i ofrenes per ajudar a l'obra missionera” (TI 6:37, 38).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Pensa més en el tema dels orígens. Per què són importants els orígens? De quina manera una correcta comprensió dels nostres orígens ens ajuda a entendre millor qui som i quin és realment el propòsit de la nostra existència?
2. De quina manera la següent cita ens ajuda a entendre l'existència del lliure albir, de l'amor i de la maldat al nostre món? “D'aquesta manera, si Déu vol crear criatures amants (a imitació del seu perfecte amor), ell té que crear éssers lliures, que poden causar patiment i mal al món de la seva elecció. La dinàmica de l'amor i la llibertat requereixen que Déu ens deixi espai per a créixer en amor, per mitjà de la nostra llibertat humana. L'única manera que té Déu de permetre que éssers lliures actuïn sense amor és abstenir-se completament de crear criatures amants” (ROBERT J. SPITZER, *New Proofs for the Existence of God: Contributions of Contemporary Physics and Philosophy*, pàg. 233).
3. La mort de Jesús va ser un acte únic que va passar en una petita nació de l'Imperi Romà fa quasi dos mil anys. No obstant, aquest acte és d'importància eterna per a cada ésser humà. Nosaltres, que coneixem d'aquest acte i sabem el que significa, quina responsabilitat tenim de comunicar-lo als que no saben res d'això? De quina altra manera ells aprendran si els qui ho sabem no ho diem?

ABRAHAM, EL PRIMER MISSIONER

Dissabte 4 de juliol

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 12:1-3; 14:8-24; Hebreus 11:8-19; Gàlates 3:6; Gènesi 12:6, 7; 18:18, 19.

PER A MEMORITZAR:

“Estigueu segurs que de la mateixa manera que, a Abraham, creure en Déu li fou comptat com a justícia, només són descendència autèntica d'Abraham aquells qui són de la fe. Fins l'Escriptura, preveient que Déu rehabilitaria els gentils per la fe, va prenunciar a Abraham aquesta nova: ‘En tu seran beneïts tots els pobles’” (Gàlates 3:6-8).

No és coincidència que, a vegades, s'anomeni a les tres principals religions del món –el judaisme, el cristianisme i l'islamisme– les “fes d'Abraham”. És perquè les tres, d'una manera o altra, troben les seves arrels en aquest gran home de Déu.

Tot i que Abraham és admirat com l'exemple definitori de fidelitat, aquesta lliçó examinarà aquesta fidelitat des d'un angle diferent. És a dir, el veurem com a missioner, com algú cridat per Déu per anar a una altra terra i testificar allà sobre el verdader Déu, el Creador i Redemptor.

Déu li va dir a Abraham, i després d'ell a la seva família (*veure* Gàlates 3:29), un propòsit triple: 1) ser receptors i guardians de la veritat de Déu que es va perdre ben aviat en la història de la humanitat; 2) ser el canal per mitjà del qual el Redemptor entraria a la història; i 3) com a fidels servents de Déu, ser una llum per a les nacions i per a quins necessitin conèixer a Déu.

LA CRIDA D'ABRAHAM

El Senyor digué a Abram: ‘Ves-te’n de la teva terra, de la teva família i de la casa del teu pare cap al lloc que et mostraré. De tu en faré un gran poble, et beneiré, engrandiré el teu nom i esdevindrà una benedicció. Beneiré els qui et beneixin i maleiré els qui et maleixin; i en tu seran beneïdes totes les nacions de la terra’” (Gènesi 12:1-3).

Abram –que el seu nom significa “el pare és exaltat” i que va ser canviat pel d'Abraham, “el pare d'una multitud de pobles”– va créixer a Ur, on ara és Iraq, i Déu el va cridar a separar-se del seu context social i espiritual conegut, i migrar a un país que no li era familiar. Allà, Déu conduiria una transformació espiritual que va durar cent anys i el va fer “pare dels fidels”. Envoltat de lluites personals i familiars, Abraham va arribar a ser el prototip missioner de diversos grups de pobles, i un líder respectat que va testificar la seva fe en Déu.

Llegeix Gènesi 12:1 al 3. Quins principis pots trobar que tenen aplicació per a qualsevol de nosaltres en la nostra situació específica? És a dir, que va experimentar Abraham que podríem experimentar també nosaltres? (Veure també Hebreus 11:8-10).

El patriarca va ser cridat a deixar el seu passat darrera sue, a sortir per fe, a creure el que semblava increïble, a fer el que Déu el cridava a fer. I, com a resultat de la seva fidelitat, totes les nacions de la Terra en sortiren beneïdes.

A molts de nosaltres se'ns prova com a Abraham. Per suposat, podem no escoltar la veu de Déu parlant-nos directament, però ell ens crida per les ensenyances de la seva Paraula i els esdeveniments de la seva providència. Pot demanar-nos que deixem una carrera que promet riquesa i honor, que abandonem associacions profitoses o que ens separem de la nostra família; fins i tot podríem tenir que entrar en el que semblaria ser un sender de negació pròpia, dificultats i sacrificis. Però, si som cridats, com ho podem refusar?

En hebreu, Gènesi diu, literalment: “I Déu va dir a Abram: ‘Surt per tu mateix de la teva terra...’”; és a dir, pel seu propi bé. Com entendríem el que això significa, i de quina manera podem aplicar-ho a nosaltres mateixos?

EL TESTIMONI D'ABRAHAM ALS REIS

Lot era un parent d'Abraham que el va acompanyar en alguns dels seus viatges. La seva elecció de viure en la ben regada vall del Jordà el va portar a la companyia dels homes malvats de Sodoma (Gènesi 13:1-13). Allà va ser rescatat, primer per Abraham (Gènesi 14:11-16), i més tard per dos àngels (Gènesi 19).

Quan Abraham va saber que el seu parent Lot es trobava amb dificultats, va decidir ajudar-lo. Per a rescatar a Lot, Abraham va encapçalar una força militar de més de tres-cents homes del seu propi entorn familiar. A la batalla per Sodoma hi van participar diversos reis, i Abraham va resultar ser el vencedor.

Llegeix Gènesi 14:8 al 24. Què diuen les accions d'Abraham sobre el seu caràcter i, en conseqüència, sobre la seva fe en el seu Déu?

Abraham va revelar el poder de Déu als reis que ell va conquerir. Fins i tot durant la seva missió de rescat, el “pare dels fidels” no va perdre de vista la seva crida divina de ser una benedicció per a les nacions.

“L'adorador de Jehovà no només havia prestat un gran servei al país, sinó també s'havia revelat com un home de valor. Es va veure que la justícia no és covarda, i que la religió d'Abraham li donava valor per a mantenir el dret i defensar als oprimits. La seva heroica gesta li va donar una àmplia influència entre les tribus veïnes. A la seva tornada, el rei de Sodoma va sortir al seu encontre amb el seu seguici per a honorar-lo com a conqueridor. Li va demanar que conservés els bens, sol·licitant-li només l'entrega dels presoners. En conformitat a les lleis de la guerra, el botí pertanyia als vencedors; però Abraham no havia emprès aquesta expedició amb l'objectiu d'obtenir un lucre, i va refusar aprofitar-se dels malaurats; només va estipular que els seus aliats rebessin la porció a la que tenien dret” (PP 129).

Pensa amb el teu tracte amb els altres. Quina classe de testimoniatge presentes sobre la teva fe?

EXEMPLE DE FE

Tot i que era lluny de ser perfecte, Abraham era un home de Déu, i a la Bíblia, incloent el Nou Testament, se l'utilitza com a exemple de fidelitat i del que significa ser salv per la fe (*veure* Gènesi 15:6; Gàlates 3:6).

Llegeix Hebreus 11:8 al 19. Què ens diu sobre Abraham i la seva fe, que és molt important per al qui vulgui ser un missioner per a Déu, en qualsevol situació que sigui possible?

Déu volia utilitzar a Abraham, però el primer que aquest va haver de fer va ser deixar darrera el seu passat. La lliçó aquí és òbvia per a qualsevol de nosaltres, especialment per als qui tenim un passat que no està en harmonia amb la voluntat i la Llei de Déu, el que ens inclou a tots.

Sorprèn també el fet que Abraham va sortir “sense saber on anava” (Hebreus 11:8). La majoria dels missioners sap a on va en el marc geogràfic. En un altre sentit, quan algú de nosaltres dóna el gran salt de fe i entrega completament el seu cor a Déu, en realitat no sap (almenys a curt plaç) on es trobarà al final (encara que a llarg plaç la certitud és absoluta). Si ho sabessim, no és requeriria molta fe; per això, no saber és un prerrequisit per a ser realment capaç de viure per fe.

Un altre aspecte a tenir en compte és que Abraham esperava “aquella ciutat sòlidament assentada de la qual Déu és l'arquitecte i el constructor” (Hebreus 11:10). Abraham va mantenir en la seva ment el gran quadre; sabia que, sense importar quines serien les lluites i les dificultats, al final l'esforç hauria valgut la pena.

També sabia que no era un mer estranger en “terra promesa”, sinó que era un dels “estrangers i pelegrins a la terra” (Hebreus 11:13). Per precís que ara semblin aquest món i les nostres vides –que és tot el que tenim per el moment–, no són la història completa.

I, per suposat, el més gran exemple de fe a l'Antic Testament va ser el que Abraham va estar disposat a fer amb el seu fill sobre una muntanya de la terra de Morià, per ordre de Déu.

De quines maneres has experimentat el que significa “sortir” per fe? Quines dificultats vas tenir d'afrontar-t'hi? Quins goigs vas experimentar? Sabent el que saps ara, què podries haver fet de diferent manera?

ABRAHAM, EL PEREGRÍ

Un estudi de la vida d'Abraham revela que la seva fe va incloure difícils lluites contra el dubte i la incredulitat en el poder de Déu. Els avantpassats d'Abraham eren idolatres (Josuè 24:2), i aquest antecedent potser expliqui per què no sempre va tenir total confiança en el poder de Déu. Dos vegades va mostrar covardia i li va demanar a Sara que digués una mitja veritat (Gènesi 12:11-13; 20:2). A més, es posà a riure (Gènesi 17:17) quan se li va dir que tindria un fill de Sara. No obstant, i malgrat les seves faltes, Abraham encara va ser utilitzat per Déu doncs volia ser usat per ell; per tant, d'aquesta manera, Déu va poder modelar el seu caràcter.

Un mitjà que Déu va utilitzar per a fer d'Abraham un reformador i missioner van ser les seves nombroses peregrinacions. Viatjar és educatiu en si mateix. Obre a la persona a noves idees i a les possibilitats de canvi. Les peregrinacions a Jerusalem eren una part important i requerida de l'adoració dels israelites. Els canvis que experimentaven els peregrins, quan tenien que caminar llargues distàncies, dormir en altres llocs, menjar aliments diferents, afrontar altres climes i trobar-se amb altres persones, enfortien la seva fe per la seva vulnerabilitat. L'adoració, amb sacrificis i ofrenes, danses sacres i recitació de salms, ajudava al poble de Déu a confirmar la seva identitat i les seves tradicions.

Des del seu lloc de naixement a Ur, fins el lloc de la seva sepultura a Hebron, Abraham va visitar almenys quinze àrees geogràfiques diferents. La major part dels episodis missioners i de reforma en la seva vida estan connectats amb els seus jorns.

Quines són algunes de les lliçons espirituals que va experimentar Abraham als següents llocs?

Moré, a Siquem (Gènesi 12:6, 7)

Hebron (Gènesi 13:18-14:20)

Mambré (Gènesi 18:1, 20-33)

Muntanya a Morià (Gènesi 22:1-14)

ABRAHAM: MISSIONER A LA SEVA PRÒPIA LLAR

“... atès que ha d'esdevenir un poble gran i fort, i en ell han de ser beneïdes totes les nacions de la terra [...]. De fet, jo m'he fixat en ell perquè mani als seus fills i als seus descendents que guardin el camí del Senyor, practicant la justícia i el dret, a fi que Jehovà faci venir sobre Abraham allò que li ha promès” (Gènesi 18:18, 19). Quines importants lliçons sobre la fidelitat i el servir a Déu trobem en aquests textos?

“Déu va cridar a Abraham per a que fos mestre de la seva paraula, el va escollir per a que fos pare d'una gran nació, perquè va veure que instruiria als seus fills i a la seva llar en els principis de la Llei de Déu. El poder de l'ensenyament de Abraham es va deure a la influència de la seva vida. La seva llar era formada per més de mil persones, moltes de les quals eren caps de família, i no poques recentment convertides del paganisme” (Ed 187).

Les activitats missioneres tenen més èxit quan estan recolzades per una vida familiar en harmonia amb els designis de Déu. La història de la Bíblia i de l'església ens diu que la majoria de les primeres esglésies cristianes es reunien a les llars i estaven compostes per famílies. Una de les raons per les quals Abraham va ser elegit era que Déu va veure la seva habilitat per *dirigir* als seus fills i a la seva casa en el camí del Senyor. El propòsit de Déu en la família iguala al seu propòsit en les missions: és a dir, “practicar la justícia i el dret” (Proverbis 21:3).

Quins exemples trobes, de la família d'Abraham, que ens mostren que aquesta va ser fidel a Déu? Vegeu Hebreus 11:11, 20.

Per suposat, a la Bíblia també podem trobar exemples d'homes piadosos les famílies de les quals no van seguir el camí del Senyor. Però el que volen dir els textos és clar: la fe i l'exemple d'Abraham van ser prou forts per a que els de casa seva aprenguessin a guardar “el camí del Senyor” (Gènesi 18:19).

Què significa per a tu la frase “guardar el camí de Jehovà”? De quina manera es “guarda el camí de Jehovà”?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Déu va cridar a Abraham, i el va fer prosperar i el va honorar; i la fidelitat del patriarca va ser una llum per a la gent de tots els països on va habitar. Abraham no es va aïllar dels que l'envoltaven. Va mantenir relacions amistoses amb els reis de les nacions circumdants, i va ser tractat per alguns d'ells amb gran respecte; la seva integritat i desinterès, el seu valor i benevolència, van representar el caràcter de Déu. A Mesopotàmia, a Canaan, a Egipte i fins i tot als habitants de Sodoma, el Déu del cel se'ls va revelar per mitjà del seu representant” (PP 384).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Per milers d'anys, la història d'Abraham i Isaac sobre una muntanya de Morià ha entusiasmat i desafiat als fidels, i ha evocat burla i ridícul entre els que la veïen com un acte de crueltat i barbarisme. Llegeix una altra vegada la història a Gènesi 22. Quines grans lliçons en podem treure? Què ens ensenya sobre la Creu i el terrible cost del pecat? Què podem aprendre sobre el que implica donar un salt de fe? Per què aquesta història pertorba a tants?
2. Llegeix Gènesi 12:11 al 13, i 20:2, dos informes en els quals Abraham, un home de Déu, va mostrar falta de fe. Què ens ensenyen aquests incidents?
3. Un dels textos més famosos de la Bíblia és Gènesi 15:6. Què diu? En quin context es va donar? Com s'utilitza aquest passatge al Nou Testament (*veure* Romans 4:3; Gàlates 3:6; Jaume 2:23)? Què ens diu sobre la fe, les obres i la salvació?
4. Quins van ser alguns dels grans líders religiosos als quals les seves famílies no van seguir-los en el “camí a Jehovà”? Què podem aprendre d'aquestes històries, que pugui ser un auxili als qui lluiten per ajudar als membres de la seva família a ser fidels?

LA MISSIONERA INVERSEMBLANT

Dissabte 11 de juliol

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Reis 5; Marc 1:40-45;
2 Reis 2:1-15; Joan 15:5; Romans 6:4-11; 6:1.

PER A MEMORITZAR:

“També hi havia molts leprosos a Israel en temps del profeta Eliseu, però cap d'ells no fou purificat, sinó el sirià Naaman” (Lluc 4:27).

El llibre de Reis, que cobreix la història dels regnes d'Israel des de voltants de l'any 970 a.C. fins 560 a.C., registra esdeveniments excitants i dramàtics, i aixecaments polítics que van afectar al poble de Déu. Enmig d'aquest informe trobem les històries d'Elies i Eliseu, ardits profetes de Déu, les vides dels quals han captat la imaginació de nens i grans en totes les èpoques.

També és interessant fixar-se en les semblances entre el ministeri d'Eliseu i el de Jesús. Ambdós van ressuscitar morts, van netejar leprosos i van alimentar a molts amb poc menjar.

Aquesta lliçó tracta d'un d'aquests miracles: la curació de Naaman, un idolatre ric i molt orgullós qui, en la seva gran necessitat, va experimentar el poder del Déu viu, per influència del testimoni d'una missionera inversemblant.

Entre les lliçons espirituals d'aquest informe, hi ha un model de testificació intercultural en mig de tensions i rivalitats internacionals. També veiem, en aquesta història, un exemple del mode en que actua el pla de salvació.

HO TENIA TOT, PERÒ...

“Naaman, general de l'exèrcit del rei de Síriam, era un home principal i molt estimat davant el seu sobirà, perquè per mitjà d'ell el Senyor havia donat una victòria a Síria. Però aquest gran guerrer tenia lepra” (2 Reis 5:1).

En aquest versicle trobem no menys de quatre descripcions o títols que situaven a Naaman a les capes més altes de la societat siriana. Exercia una important influència sobre el rei de Síria, era tingut en alta estima, era la mà dreta del rei en assumptes religiosos i també militars (versicle 18) i era extremadament ric (versicle 5).

No obstant això, el versicle 1 té un enorme “però”. Tot el poder, l'honor i la valentia empal·lidien a la llum de la malaltia més temuda d'aquells dies: la lepra. I això era exactament el que tenia aquest pobre home, el gran “però” que abocava la seva ombra obscura sobre tot el que havia aconseguit. Aquesta malaltia, però, el va posar en contacte amb el profeta de Déu, i per mitjà d'aquest contacte va arribar a ser un creient en el Déu verdader.

Llegeix Marc 1:40 al 45, Lluc 8:41 al 56 i Marc 2:1 al 12. Malgrat el fet obvi que Jesús va fer curacions miraculoses, quin és el denominador comú en aquests informes? Que va portar a totes aquestes persones a Jesús?

Els trastorns, les tragèdies i els canvis a la vida personal fan que els éssers humans estem més oberts a la veritat espiritual, i ens impulsen a buscar a Déu. Els desastres socials, físics, psicològics, polítics o altres poden portar a les persones a la realitat d'allò diví. Pèrdues personals, catàstrofes nacionals i guerres són motivadores importants que fan que la gent busqui un poder major que ella mateixa. L'església ha percebut, durant molt de temps, que hi ha un major guany d'ànimes en àrees on la gent és colpejada per patiments personals o de la societat.

En un nivell, Naaman semblava tenir-ho tot; en un altre nivell, era un home arruïnat, sense molta esperança. De quina manera som com ell, tenint coses bones i coses dolentes en la nostra vida? De quina manera podem aprendre a permetre que ambdues ens mantinguin connectats amb Déu?

UNA TESTIMONI INVERSEMBLANT

Llegeix 2 Reis 5:1 al 7. Què ens diu aquest passatge? Per què els siris hauran escoltat el que aquesta noieta captiva tenia per a dir?

La Bíblia no ens dóna detalls de com aquesta noia actuava a la llar, però hi havia quelcom en ella que va captar l'atenció de la família. Pensa en això: per la paraula d'aquesta noia captiva en aquella casa, un líder militar ric i poderós va anar a veure el seu rei, li va explicar el que ella li havia dit, i el rei li va donar permís per anar-hi. I més encara, el va carregar amb regals per portar al profeta. Òbviament, van succeir més coses de les que ens narren els textos. No obstant, l'agent per a plantar el coneixement de Déu en el govern de Síria va ser aquesta jove esclava hebrea, de la que no sabem ni el nom, que havia estat cruelment arrancada de la seva llar per una incursió militar. En lloc de caure en l'abatiment a causa de la crueltat d'aquest acte i per la seva esclavitud, ella va compartir la seva fe incommovible en el poder que Déu té per a canviar les vides, i qui obrava per mitjà del profeta Eliseu en Samaria (versicle 3). Així com Daniel i els seus companys a Babilònia, ella va ser capaç de transformar la seva pròpia adversitat a una manera de glorificar a Déu, i d'aquesta forma Déu va transformar la seva captivitat en una oportunitat de compartir la seva fe. Segons Elena de White, “la conducta de la nena captiva en aquella llar pagana constitueix un testimoni categòric del poder que té la primera educació rebuda a la llar” (PR 184).

Què ens ha de dir això respecte a la manera que la nostra fe, el nostre estil de vida i les nostres accions poden atraure a altres vers les veritats que se'ns ha confiat?

El que també intriga en aquesta història és la reacció del rei d'Israel al rebre la carta. *Es que jo sóc Déu [...] perquè jo el curi de la seva lepra?* Les seves paraules revelen com de temuda era aquesta malaltia i perquè només un miracle podria produir una curació. A raó del que fos, la carta implicava l'expectativa que *el rei* havia de donar-li la sanitat. Ell sabia que no podia fer-ho, i va ser així que va pensar que només era un parany per a produir dificultats.

ELISEU, EL PROFETA

El ministeri del profeta Eliseu, al segle IX a.C., ens arriba en una sèrie de 18 episodis, que s'estenen al llarg de més de 50 anys. El seu ministeri principal va ser dirigir l'escola dels profetes, i també va ser un ministeri majoritàriament públic. Va incloure senyals i miracles tant a l'àmbit personal com al nacional. Els consells i ajuts del profeta Eliseu van ser buscats per reis i també per persones de les capes socials més baixes.

Llegeix 2 Reis 2:1 al 15. Què ens diu això sobre la crida i el ministeri d'Eliseu?

No hi ha dubte que Eliseu va ser cridat per Déu; i va tenir algunes experiències increïbles que haurien d'haver confirmat la seva vocació en la seva pròpia ment. Més important encara, la seva comanda d'una “doble porció” de l'Esperit mostra la seva percepció de que, per a poder complir amb el que havia estat cridat a fer, necessitaria el poder diví, ja que, per ell mateix, seria impossible. D'aquesta manera, i més encara en aquell temps, aquest home de Déu va entendre el que Jesús va dir molts segles més tard: “Jo sóc el cep, vosaltres les sarments. Qui resta en mi i jo en ell, dóna fruit abundós, perquè sense mi no podeu fer res” (Joan 15:5). És una lliçó que, sense importar quin sigui el nostre paper a l'obra de Déu, tots necessitem reconèixer.

Per la història de la crida d'Eliseu, podem veure que aquest poder realment li va ser atorgat. Així, Eliseu va revelar que tenia una comprensió clara i honesta de la seva pròpia funció i crida, quan va declarar al rei: “i sabrà [Naaman] que a Israel hi ha profeta” (2 Reis 5:8).

També hauria estat interessant l'escena que va ocórrer quan aquest comandant militar i el seu seguici van aparèixer amb tota la seva pompa davant la porta de la casa d'Eliseu, probablement petita i modesta en contrast amb el luxe que envoltava a Naaman. Però tot i això, Eliseu ni tan sols va sortir a rebre al seu poderós visitant: va enviar a un missatger per a que li donés una ordre al comandant militar! L'única recompensa pel seu llarg viatge des de Damasc va ser brusca ordre d'anar al Jordà i banyar-se! Però dita ordre va anar acompanyada per una promesa: “i quedaràs net” (2 Reis 5:10).

Sens dubte, l'orgull d'aquest home important va quedar ferit. Encara que, tal vegada, aquest hagués estat el pla.

LA CURACIÓ DE NAAMAN

Llegeix 2 Reis 5:11 al 14. Què ens ensenya aquest informe sobre Naaman i algunes de les lliçons que va haver d'aprendre? Què podem prendre d'ell que ens pugui servir?

Si el profeta Eliseu haguera sortit a trobar-se amb el seu destacat visitant i haguera fet alguns gestos acompanyats de formules màgiques i altres rituals tan comuns en les religions paganes, Naaman no haguera dubtat. Però dos aspectes de la recepció el van molestar. No només el profeta no va sortir en persona de la seva casa per a trobar-se amb Naaman, sinó que també el va manar anar al riu Jordà per a ser curat de la seva lepra.

Des del punt de vista del protocol, Naaman tenia raó. Eliseu hauria d'haver sortit de la seva casa per a saludar-lo. I els rius de Damasc eren, sens dubte, millors, doncs eren més nets que el fangós Jordà. Això no obstant, per mitjà d'Eliseu, Déu va dirigir a Naaman al Jordà, un riu d'Israel. Tot el procés de curació estava dissenyat per a demostrar, primer, que havia en Israel un profeta del Déu verdader, i segon, que Déu recompensa una obediència creient.

El seguici de Naaman el va convèncer de sotmetre al seu nou i diví “comandant” i, almenys, fer la prova. El va convèncer l'argument que, si la curació suggerida hagués estat complicada, l'hauria suportat. De ben segur que va ser difícil per a Naaman empassar-se el seu orgull l'haver d'escoltar a una nena esclava i a un profeta estranger que li va mostrar poca deferència, i finalment obeir als seus propis servents. Però estava desesperat per a sanar-se.

“Llavors va baixar, es va banyar set vegades al Jordà, tal com l'home de Déu li havia dit, i el seu cos es va tornar com el cos d'un infantó, i va quedar net” (2 Reis 5:14).

Els requeriments inicials per a la curació de Naaman eren creure i obeir. Tan prompte com va superar el seu orgull i va complir amb la voluntat expressa de Déu de banyar-se set vegades al fangós Jordà, ell va ser sanat.

Llegeix Romans 6:4 a l'11. De quina manera la història de Naaman és un reflex d'alguns principis que s'ensenyen en aquests versicles? De quina manera has experimentat la realitat d'una “vida nova” en Crist?

UN NOU CREIENT

“Mira, jo ara reconec que en tot el món no hi ha més Déu que el d'Israel. Ara, doncs, tingues a bé acceptar un present de part del teu servent” (2 Reis 5:15). De quina manera aquestes paraules ens ajuden a revelar la experiència de la salvació? Veure Apocalipsi 14:12; 1 Joan 5:2, 3; Romans 6:1.

Hauria estat fàcil per a Naaman tornar directament del Jordà a Damasc després de ser sanat. Però, com a gest de gratitud, ell i els seus acompanyants van tornar a on vivia Eliseu. Aquest cop van trobar a Eliseu en persona. La confessió que el Déu d'Israel és sobirà en el món és el tema principal de la Bíblia. Aquestes paraules dites per un pagà constitueixen un dels punts que es desprenen de la revelació de l'Antic Testament. La conversió de Naaman va deixar clar que la seva nova experiència estava lligada al Déu d'Israel. El profeta era israelita, el riu era el més important d'Israel i el número set era una connexió clara amb el Déu de la creació.

En l'exemple de Naaman veiem com actua la verdadera fe: va rebre quelcom que ell mai haguera pogut obtenir per ell mateix. El fet que Eliseu no acceptés el regal (2 Reis 5:16) va ser una manera de mostrar que la salvació no pot ser guanyada ni comprada, sinó que és només per la gràcia de Déu. Al mateix temps, la disposició de Naaman de donar un present a Eliseu pel que havia fet per a ell mostre la resposta de fe, sorgida de la gratitud per tot el rebut. Al refusar els regals, el profeta va seguir l'exemple d'Abraham quan va ajudar als reis pagans però va refusar les recompenses per a que ningú pogués dir: “Jo he fet ric Abram” (Gènesi 14:23). Eliseu era conscient que l'acceptació d'un regal hagués comportat el fet de desapropiar la lliçó que Naaman havia d'aprendre. La curació era obra de Déu i un acte de pura gràcia.

“Quedi completament clar aquest punt en cada ment: si acceptem a Crist com a Redemptor, hem d'acceptar-lo com a Sobirà. No podem tenir la seguretat i la perfecta confiança en Crist com a nostre Salvador fins que no el reconeguem com el nostre Rei i siguem obedients als seus manaments. Així demostrarem la nostra lleialtat a Déu. Llavors, la nostra fe sonarà genuïna perquè es una fe que obra” (FO 13).

Si altres consideressin la teva vida, què veurien en ella que revela el teu amor a Déu per tot allò que Crist ha fet per a tu?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Segles després que Naaman tornès a la seva llar de Síria, amb el cos sanat i l'esperit convertit, la seva fe admirable va ser nomenada i elogiada pel Salvador com a lliçó objectiva per a tots els que diuen servir a Déu. El Salvador va declarar: ‘També hi havia molts leprosos a Israel en temps del profeta Eliseu, però cap d'ells no fou purificat, sinó el sirià Naaman’ (Lluc 4:27). Déu no va tenir en compte als nombrosos leprosos que hi havia a Israel perquè la seva incredulitat els hi tancava la porta del bé. Un noble pagà que havia estat fidel a les seves conviccions relatives a la justícia, i sentia la seva necessitat d'ajut, va ser als ulls de Déu més digne de la seva benedicció que els afligits d'Israel que havien menyspreat els privilegis que Déu els hi havia atorgat. Déu obra en pro d'aquells que aprecien els seus favors i responen a la llum que els ha donat el Cel” (PR 189).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Al llarg dels anys, hi ha hagut molta discussió sobre el que va succeir després de la curació de Naaman. A 2 Reis 5:17 al 19, Naaman va fer una poderosa confessió de fe, dient: “Perquè el teu servent d'ara endavant no oferirà cap més holocaust ni sacrifici a cap altre déu que no sigui el Senyor Etern” (versicle 17). Però, immediatament després diu: “Que el Senyor, però, perdoni el seu servent en una cosa: quan el meu sobirà entri al temple de Rimmon per adorar-hi, i es recolzi en el meu braç i jo hagi d'inclinar-me també dins el temple de Rimmon, que el Senyor, en aquest cas, em perdoni si m'inclino dins el temple” (versicle 18). Quines són les implicacions de la resposta d'Eliseu? Fins a quin punt els missioners cristians han d'exercir la paciència i la comprensió vers els nous conversos, principalment quan aquests venen de circumstàncies religioses i culturals diferents?
2. Com de ràpid ha de ser l'“enculturització”, o la integració cultural, dels nous conversos? “La viuda de Sarepta i Naaman el siri havien viscut d'acord amb tota la llum que tenien, per la qual cosa se'ls va considerar més justos que el poble escollit de Déu, poble que s'havia apartat de Déu i havia sacrificat els seus principis a les conveniències i els honors mundanals” (HAp 343).
3. La curació i la salvació van venir a Naaman per una fe revelada en les seves accions. Analitza una mica més tot el tema de la relació entre la fe i les obres. Per què és tant important comprendre la funció vital, i no obstant diferent, que totes dues tenen en l'experiència de la salvació?

L'EPOPEIA DE JONÀS

Dissabte 18 de juliol

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Jonàs 1-4; 2 Reis 14:25; Isaïes 56:7; 44:8; Mateu 12:40; Apocalipsi 14:6-12.

PER A MEMORITZAR:

“Ara veig de debò que Déu no fa excepció de persones, sinó que acull tothom qui li es fidel i practica el bé, sigui d'on sigui” (Fets 10:34, 35).

El llibre de Jonàs informa d'un profeta hebreu que va treballar lluny de la seva “zona de confort”. Va viure durant el regnat de Jeroboam II, prop de l'any 750 a.C. (2 Reis 14:25), i és l'únic profeta de l'Antic Testament que sabem que va ser cridat per a ser missioner a un altre país. Déu no volia que la veritat es limités només al seu poble escollit, com ho afirma principalment a Isaïes i als Salms, tot i que la teologia popular israelita d'aquell temps no acceptava que els gentils també participessin de la salvació. Fins i tot en temps del Nou Testament era una lliçó que els jueus trobaven difícil d'aprendre.

En Jonàs tenim un informe de la experiència pionera del profeta com a missioner a l'estranger, tant pel que fa a les coses positives com a les negatives. Aquí se'ns mostra una reacció molt humana d'una persona davant la crida de Déu i una apel·lació a mantenir missions a l'estranger. Del llibre emergeixen alguns criteris per als missioners que treballen a l'estranger i els seus testimonis interculturals, que també assenyalen solucions per a alguns dels problemes i els temes que enfronten els missioners actuals.

EL PROFETA AMB FALLES

Llegeix 2 Reis 14:25 Què ens diu això respecte a Jonàs? Sota quina llum se'l presenta?

A més del llibre de Jonàs, el profeta és anomenat en un altre passatge de l'Antic Testament, 2 Reis 14:25. Aquí és honorat com un profeta que va predir el restabliment a Israel del territori pres per Síria.

Jonàs va néixer a Gathéfer (en hebreu, “cup [per trepitjar el raïm] al costat del pou d'aigua”), un poble de Zabuló, al nord d'Israel, a pocs quilometres de Natzaret. Això significa que tant Jesús com Jonàs van ser profetes galileus, separats per uns 750 anys.

Llegeix Jonàs 1:1 al 3, 9 i 12; 3:3 al 10; i 2:1 al 9. Quina mena de marc ens presenten aquests versicles sobre Jonàs, tant bo com dolent.

Jonàs sorgeix del seu llibre com una estranya barreja de fortaleces i debilitats; era tossut i rebel, però ensenyable i obedient. Era lleial a Déu, valerós i creient en l'oració, però també era estret de mires, egoista i venjatiu. Tot i que a 2 Reis 14:25 Jonàs es descrit com un servent de Déu, apareix com un personatge trist i tràgic al llibre que porta el seu nom. El fet de descriure'l d'aquesta manera sincera és un senyal de la integritat i la fiabilitat de la Bíblia: sota la inspiració de l'Esperit, els autors de la Bíblia presenten allò valent juntament amb allò insignificant a la vida de les persones, per a il·lustrar la veritat que, no importa com de dèbils i de desagradables siguin aquests personatges, Déu pot actuar per mitjà d'ells si estan disposats a permetre-ho.

Quins altres personatges bíblics va utilitzar Déu malgrat les seves falles? Quina esperança podem obtenir nosaltres del fet que Déu utilitza a persones amb deficiències i limitacions al treballar per arribar als altres?

UN MISSIONER PRIMERENC

“Vés a Nínive” era l'ordre de Déu a Jonàs. A l'Antic Testament, l'apel·lació usual a les nacions era “Vinguin a Sió”. El pla de Déu era que Israel visqués la seva religió, i que la nació fos tan atractiva que altres pobles s'acostessin a ella per a rebre conducció (Isaïes 56:7).

Jonàs, com a precursor dels deixebles del Nou Testament (Mateu 28:18-20), va rebre l'ordre d'anar a Nínive, un centre impur d'idolatria, brutalitat i totalitarisme. Jonàs va fer preparatius per anar a l'oest per mar, tot i que Déu li havia donat l'ordre d'anar a l'est per terra. Jonàs va fugir en direcció oposada.

Llegeix Jonàs 1:3 al 7. Quines lliçons obtenim d'aquesta narració?

La reacció de Déu va ser una gran tempesta. Els vents obeeixen al seu Creador, encara que el profeta no ho faci (Marc 4:41). Jonàs dormia durant la tempesta, mentre que els tripulants pagans invocaven als seus déus (Jonàs 1:14). Amb honestedat, Jonàs va confessar que ell havia causat la calamitat i va testificar del veritable Déu. “Sóc hebreu” es referia tant a la seva religió com a la seva nacionalitat. A causa de la impetuositat de la tempesta, els mariners gentils van tractar de salvar-se a ells mateixos i als passatgers, i van mostrar compassió per Jonàs al procurar no llençar-lo per la borda. (El profeta estava disposat a sacrificar-se per a salvar als altres). Quant van tirar Jonàs al mar, la tempesta va cessar i el mar es va calmar (versicle 15). Els mariners, sorpresos, van ser els primers conversos de Jonàs al seu Déu, que va poder actuar tot i que Jonàs fugia de la crida de Déu.

La salvació de Jonàs va ser tan miraculosa com la del vaixell. Déu va disposar “un gran peix”. L'original hebreu no especifica quina mena de peix va salvar a Jonàs a l'empassar-se'l. Jonàs al ventre del peix és, sens dubte, l'episodi més conegut de la història; però el missatge més important del llibre és que Déu estima i té cura de totes les persones, i desitja la seva salvació.

Hi ha un sol Déu, el Creador dels cels i de la Terra (*veure* Isaïes 44:8; 45:5, 6). Qualsevol altra cosa que una persona adori és idolatria i error. Qualsevol altre “déu” a qui es pregui és imaginari, és una mentida. Per què és tan important aquesta veritat, que l'hem de tenir interioritzada, en el context de la missió?

AL VENTRE DEL GRAN PEIX

L'experiència de tres dies al ventre del gran peix va arribar a ser un tipus de la mort i la resurrecció de Crist (Jonàs 1:17-2:10; Mateu 12:40). Déu va proveir i va dirigir el gran peix. Encara que hi ha informes de persones que van sobreviure al mar després d'haver estat engolides per una balena, hem de recordar que Déu va disposar tant aquest gran peix com el poder que va sustentar al seu servent mentre va estar dins del peix. Aquest esdeveniment va poder ocórrer únicament mitjançant la intervenció sobrenatural de Déu, qui, en tota la Bíblia, es revela com un Déu que actua en la vida de les persones.

Hi ha evidències que la frase “tres dies i tres nits” era una antiga figura del llenguatge que indicava el temps necessari pel viatge imaginari al Sheol, nom hebreu donat a la regió dels morts. Considerant el que li va passar, certament Jonàs va haver d'estar com mort.

Dins el ventre del peix, Jonàs va començar a pregar. El capità havia manat en va a Jonàs: “Aixeca't i prega al teu déu” (Jonàs 1:6). Ara, en una situació desesperada, Jonàs comença a fer-ho. Va ser necessari aquesta situació desesperada per a que ell fes el que hauria d'haver fet des d'un principi. Un resum de l'oració de Jonàs ha estat conservat en la forma d'un salm de gratitud. Aquests salms es caracteritzen perquè inclouen cinc parts: 1) introducció; 2) descripció de l'angoixa; 3) clam demanant ajut a Déu; 4) informe de l'acció de Déu; i 5) promesa d'acomplir qualsevol vot fet i de testificar l'acció salvadora de Déu. És a dir, *Senyor, si surto bé d'aquesta, et prometo això i allò*. Qui no ha pronunciat una oració així? La pregunta és: Vas complir amb la prometença que vas fer?

Llegeix Mateu 12:40. De quina manera Jesús pren la història de Jonàs i se l'aplica a ell mateix? Veure també Joan 2:19-22.

El capítol acaba així: “I seguint una ordre de Jehovà, el peix va vomitar Jonàs a terra ferma” (Jonàs 2:11). L'ordre de Déu al gran peix va aconseguir allò que els benintencionats mariners havien errat en fer per Jonàs. De la mateixa manera, Crist als seus deixebles els va manar que anessin per tot el món; Jonàs, després de la seva aventura submarina, va anar als gentils i va arribar a ser el missioner de més èxit a l'Antic Testament. El rescat de Jonàs és un testimoni de la misericòrdia salvadora de Déu. La seva arribada a la riba testifica de la decisió de Déu de salvar de la mort fins i tot als pecadors assiris.

LA GENERACIÓ DE NÍNIVE

Llegeix Jonàs 3. Quin gran missatge hi ha aquí, en el context de l'evangelització?

“Per segona vegada, Jonàs va rebre una revelació del Senyor que deia: ‘Alça't, vés a Nínive, aquella gran ciutat, i predica el missatge que jo et diré’” (Jonàs 3:1, 2). En aquest text hi ha dos verbs importants: És la segona vegada que Déu diu: “Vés”. Déu no es dóna per vençut. Ell atorga als éssers humans segones oportunitats. Una altra vegada tenim el concepte de la missió del Nou Testament, l'idea d'anar a les nacions, en contrast amb esperar a que les nacions s'acostin a nosaltres.

L'altre verb important és “proclama”. La predicació sempre va ser important a la Bíblia. La predicació, el proclamar, encara és la manera més efectiva d'escampar el missatge de l'evangeli. Déu va emfatitzar a Jonàs que havia de donar el *missatge que jo et diré*. És a dir, el missatge ha de ser el de Déu, no el nostre ni una versió retorçada o modificada del seu.

El missatge de Déu, generalment, és d'amenaçes i promeses, de judicis i evangeli. La seva severa proclamació era: “*D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda!*” (Jonàs 3:4). Aquest era el judici. Però també hi havia una promesa d'esperança, de salvació (havia de ser així, ja que la gent va fer cas del missatge i es va salvar).

Fins i tot amb l’“evangeli etern”, Apocalipsi 14:6 al 12 també adverteix sobre el Judici. Evangeli i judici van junts: l'evangeli ofereix la manera d'evitar la condemna que el judici de Déu porta sobre nosaltres amb tota justícia.

La predicació de l'evangeli és efectiva només si aquests dos elements hi són presents. La “correcció política”, que dilueix aquests elements severs i disminueix les diferències entre les religions o les diferents tradicions cristianes, és una posició arriscada. Tot i que a la missió necessitem adaptar la nostra presentació a la gent a la qual estem intentant arribar (contextualització), mai hem de fer-ho a expenses del missatge que Déu ens ha donat per a que el proclamem.

Què succeeix a Jonàs 3:5 al 10? Els nínivites van creure, van actuar basant-se en les seves creences, van exercir la fe, i van ser salvats.

■ Déu ens va donar promeses meravelloses, però també severes advertències. Què ha d'ensenyar-nos aquesta història sobre la condicionalitat d'aquestes promeses i advertiments?

LA LAMENTACIÓ DE JONÀS

Jonàs 4:1 a l'11 confirma que el més gran obstacle que Déu tenia per aconseguir que el seu profeta estigués involucrat en la missió mundial no era la distància, el vent, els mariners, els peixos, els nínivites. Era el mateix profeta. La fe de Nínive contrasta amb la incredulitat de Jonàs, i el seu esperit de venjança. Jonàs és l'única persona a les Escripures que *acusa* a Déu de tenir gràcia; de ser clement, lent per a la ira i gran en amor; de cedir abans d'enviar calamitats. Es pensaria que la major part de la gent veuria aquests aspectes de Déu amb gratitud.

“Quan Jonàs va conèixer el propòsit que Déu havia de perdonar a la ciutat que, malgrat la seva maldat, havia estat induïda a penedir-se amb roba de sac i cendra, hauria d'haver estat el primer en alegrar-se per la sorprenent gràcia de Déu; però, en comptes de fer-ho, va permetre que la seva ment s'esplaïes amb la possibilitat que se'l considerés fals profeta. Gelós de la seva reputació, va perdre de vista el valor infinitament més gran de les ànimes d'aquella miserable ciutat. Però, el notar la compassió manifestada per Déu vers els penedits nínivites, ‘a Jonàs no li va agradar gens, i es disgustà molt’” (PR 202, 203).

Llegeix Jonàs 4:10 i 11. Què ens ensenyen aquests textos sobre el caràcter de Déu en contrast amb la naturalesa humana pecaminosa? Per què hauríem d'alegrar-nos que Déu, i no un ésser humà com nosaltres, sigui el nostre Jutge final?

Jonàs, al capítol 4, va mostrar dues vegades la seva ira. Es va enutjar amb Déu per canviar de parer i salvar a cent vint mil habitants de Nínive, i es va enutjar perquè la planta que li va fer ombra s'assequés. En el seu egoisme, el profeta necessitava reordenar les seves prioritats.

Déu va instruir a Jonàs perquè reconegués la germandat humana basada en la paternitat de Déu. El profeta havia d'acceptar la seva humanitat en comú amb aquells “estrangers”, encara que fossin esgarriats. No eren cent vint mil persones més importants que una planta enfiladissa?

Llegeix una altra vegada la reprensió que Déu li va donar a Jonàs. De quines maneres Déu podria dir-nos quelcom semblant? És a dir, com de sovint ens trobem més preocupats pels nostres problemes personals, molts dels quals certament poden ser trivials, abans que per les ànimes perdudes per les quals Crist va vessar la seva sang?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “El llibre de Jonàs és molt important per a entendre la base bíblica de la missió, perquè tracta sobre el mandat de Déu al seu poble respecte als gentils, i així serveix com a pas preparatori per al mandat missioner del Nou Testament. Però també és important per a captar una besllum de la pregona resistència que troba aquest mandat en el mateix servent que Yahweh ha triat per a realitzar la seva obra mundial” (J. VERKUIL, *Contemporary Missiology*, pàg. 96).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. “A la història de Nínive hi ha una lliçó que has d'estudiar curosament... Has de conèixer el teu deure vers els altres éssers humans que són ignorants, estan corromputs i necessiten ajut” (*SW* 80). Quin és el nostre deure vers aquests éssers humans?
2. Assíria era un dels superpoders que van dominar l'antic Orient Mitjà entre, aproximadament, els anys 885 a.C. i 625 a.C. Israel i Judà van patir repetidament sota el seu cruel domini. El rei Jehú, d'Israel, va ser obligat a pagar tribut al governant assiri en aquells moments dominant, Salmanassar III. Israel, finalment, va caure davant les forces assíries als voltants de l'any 772 a.C. No és estrany que Jonàs fos reticent d'anar a Nínive, una de les quatre principals ciutats assíries i centre de l'adoració d'Ixtar, deessa de l'amor i de la guerra. Déu l'havia cridat per a visitar el cor mateix del territori enemic a fi de cridar als assiris guerrers al penediment. Quines lliçons hi ha aquí per a nosaltres respecte a les missions?
3. De quina manera pot l'església romanent evitar el suposar que els consells i les benediccions de Déu en àrees com el dissabte, la salut i l'educació se'ls han donat per al seu propi benefici, en comptes de per al benefici de les nacions? *Llegeix* Apocalipsi 3:17 i 18.
4. De quina manera els missatges dels tres àngels d'Apocalipsi 14:6 al 12 reflecteixen el missatge que Jonàs tenia per als nínivites?
5. Algunes persones rebutgen automàticament la història de Jonàs, especialment la part on se'ns parla de la seva estada dins el ventre del peix. Quines pressuposicions tenen per les quals la rebutgen d'immediat? Quines pressuposicions necessites tenir per a creure aquesta història?

ELS EXILIATS COM A MISSIONERS

Dissabte 25 juliol

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Daniel 1:12; Isaïes 39:5-7; Daniel 2:44; Mateu 24:14, 15; Gènesi 41.

PER A MEMORITZAR:

“I li van donar el domini, la glòria i el regne, a fi que tots els pobles, nacions i llengües el servissin. El seu domini és un domini etern, que no serà mai destruït” (Daniel 7:14).

Com a poble de la profecia, els adventistes del setè dia creuen en la propera vinguda de Jesucrist. La seva vinguda acabarà amb aquest món com el coneixem i iniciarà el Regne de Déu, descrit al llibre de Daniel: “I el regne, el domini i la grandesa dels reialmes de sota el cel seran donats al poble dels sants de l'Altíssim. El seu regne és un regne etern, i tots els imperis el serviran i l'obeiran” (Daniel 7:27). Aquest regne és la culminació de la nostra fe; és el que Hebreus anomena “una pàtria [...] millor”, la que el poble de Déu sempre va confiar que vindria, i de la qual “Déu és l'arquitecte i el constructor” (Hebreus 11:14-16, 10).

Però el llibre de Daniel també és un manual per a l'activitat missionera. D'ell obtenim lliçons sobre com Déu va utilitzar a persones per a que testifiquessin als qui estaven en la ignorància espiritual i teològica. Per la seva fidelitat, diligència i fe invariable, aquests creients van revelar el Déu vivent a qui només coneixia falsos déus, i els van atorgar a aquests pagans l'oportunitat d'un lloc en aquell Regne.

L'EXILI

Llegeix Isaïes 39:5 al 7, i Daniel 1:1 i 2. De quina manera estan relacionats aquests dos passatges?

Daniel, nom que significa “Déu és el meu jutge”, va ser obligat a marxar d'una Jerusalem derrotada a la capital de Babilònia. El llibre de Daniel ofereix albiris de la seva vida a la cort de Babilònia i de Pèrsia. Després de tres anys d’“educació” a Babilònia, Daniel va ser empleat com a un servent civil i conseller reial. Gràcies al poder de Déu, es va elevar per sobre de la condició normal de captiu fins arribar a ser un missioner a favor de dos superpoders, ubicat en un lloc molt alt.

El llibre de Daniel és més que un tresor de literatura profètica. El lector troba alguns dels desafiaments que afrontaven els hebreus que vivien en una cultura estranya que no els proporcionava cap suport aparent en la seva lleialtat al Déu d'Israel i, a vegades, els hi era francament hostil. També pinta un bonic quadre d'homes que van aprendre a viure el seu compromís amb la veritat en l'absència d'un temple, un sacerdoci i sacrificis.

Llegeix Daniel 1:8 al 13; 5:12; 6:4 i 9:3 al 19. Què ens diuen aquests passatges sobre el caràcter de Daniel, que el va convertir en el gran missioner que va arribar a ser?

“Cada institució que porta el nom d'Adventista del Setè Dia ha de ser per al món el que van ser Josep a Egipte, i Daniel i els seus companys a Babilònia. Sota la providència de Déu, aquests homes van ser captius per a que portessin el coneixement del veritable Déu a les nacions paganes. Eren els representants de Déu al món. No havien de transigir amb les nacions idolatres amb les quals es relacionaven, sinó que havien de mantenir-se lleials a la fe que professaven, portant amb especial orgull el nom dels adoradors del Déu que va crear els cels i la Terra” (TI 8:165).

Pensa en com de fàcil hauria estat per a Daniel haver transigit, especialment donades les seves circumstàncies. Què ens ensenya aquest exemple sobre com de sovint són febles les nostres excuses per transigir?

TESTIMONIS (Daniel 2-5)

A Daniel 2, Daniel va tenir una oportunitat, generada per la necessitat, de testificar del poder del veritable Déu, en oposició al déus falsos de Babilònia. Després de cantar un himne de lloança amb els seus compatriotes jueus i d'agrair a Déu per respondre les seves oracions (Daniel 2:20-23), ell va interpretar el somni del rei, i va testificar la grandesa i el domini de Déu per sobre tots els regnes de la Terra.

Què va dir el rei que mostra que ell va aprendre quelcom sobre el veritable Déu? Veure Daniel 2:47.

A Daniel 2 veiem que a Daniel no li va quedar cap altra sortida: o li donava al rei el que ell volia o afrontava la mort. En contrast, al capítol 3, els seus tres amics podien haver evitat la forn de foc si senzillament hagueren obeït l'ordre del rei. En canvi, per ser testimonis fidels, van poder donar testimoni del poder del Déu veritable.

“Com sabia el rei Nabucodonosor que la forma del quart ésser era com la d'un ‘fill dels déus’? Ell havia escoltat sobre el Fill de Déu als captius hebreus que habitaven al seu regne. Li havien portat el coneixement del Déu viu que governa totes les coses” (*R&H*, 3 de maig de 1892).

A Daniel 4, quina confessió va fer Nabucodonosor, una altra vegada, respecte al Déu veritable, i tot gràcies al testimoniatge de Daniel? Veure Daniel 4:37.

A Daniel 5 tenim la darrera aparició del profeta a la cort de Babilònia, on se'l va cridar per a explicar l'extraordinària escriptura sobre la paret del palau de Baltasar, la qual predeïa la caiguda de l'Imperi Babilònic a mans dels medes i perses. Tot i que Baltasar va quedar impressionat pel que Daniel havia fet, era massa tard: la sort del rei estava quasi segellada. El més trist és que, d'acord amb la Bíblia (*veure* Daniel 5:17-23), Baltasar havia tingut l'oportunitat de conèixer la veritat i ser humiliat per ella. Com sabem, ell no va aprofitar aquelles oportunitats.

Com d'important és que considerem les nostres pròpies vides i ens preguntem: Quina mena de testimoni representa la meua vida al món? Què et diu la teua resposta?

DANIEL A PÈRSIA

“Es va acostar a la fossa i va cridar Daniel amb veu trista i li digué: ‘Daniel, servidor del Déu vivent, ¿el Déu que tu serveixes amb perseverança t’ha pogut salvar dels lleons?’” (Daniel 6:20). El rei va anomenar a Daniel “servidor del Déu vivent”. Quina implicació tenen aquestes paraules?

A Daniel 6, amb el canvi de l'imperi i de rei, Daniel no només va mantenir el seu càrrec, sinó que també va ser promogut i va arribar a ser un dels tres ministres a qui els cent vint sàtrapes havien de donar comptes. El rei Darius, fins i tot, va considerar nomenar-lo visir de tot el regne, el que va despertar l'antipatia dels altres ministres i dels sàtrapes. Tots ells van induir al rei a proclamar per tot l'imperi un edicte que, en realitat, estava dirigit només contra Daniel. Aquest va ser llençat a la fossa dels lleons, però Déu va intervenir dramàticament en una situació que fins i tot el rei, que simpatitzava amb Daniel, no podia revertir. L'alliberament de Daniel va agradar tant al rei que va emetre un decret per a tot l'imperi, exaltant al Déu de Daniel.

“Després el rei Darius va escriure a tots els pobles, nacions i llengües que habiten per tota la terra: ‘Que la pau us sigui multiplicada! De part meva queda establert, per decret, que en tots els dominis del meu reialme tothom temi i reverenciï el Déu de Daniel. Ell és el Déu vivent, que perdura per tots els segles. El seu regne no serà destruït i el seu domini no tindrà fi. Ell salva i ell allibera, ell fa senyals i prodigis al cel i a la terra; ell ha alliberat Daniel del poder dels lleons.’” (Daniel 6:25-27).

Llegeix Daniel 6. Què hi ha en aquest capítol que indica que Daniel ja havia estat un gran testimoni per al rei? A més, que hi ha al decret del rei que assenyala que ell sabia més sobre el Déu de Daniel del que podria haver après merament pel seu rescat dramàtic? Què mostre això sobre el testimoni donat per Daniel?

DANIEL I L'ETERN REGNE DE DÉU

Daniel no era merament un interpret dels somnis d'altres persones, per important que això sigui en aquest context. Als capítols 7 al 12, llegim que el profeta va tenir les seves pròpies visions, que van revelar el futur dels grans superpoders del món. Les visions de Daniel emfatitzen particularment que, malgrat els plans i les maquinacions dels governants terrenals, Déu reté el control final de les nacions. En definitiva, ell i el seu Regne final triomfaran, i aquest triomf serà complet (*veure* Daniel 2:44).

Llegeix Daniel 7:13 i 14. Què es descriu en aquests textos, i com es relaciona amb l'idea que els cristians portin l'evangeli al món?

El tema central d'aquests versicles, qualssevol que siguin els altres temes dels que parlen, és l'establiment de l'etern Regne de Déu, que ve després del retorn de Jesús. I, quin factor va dir Jesús que era important respecte al seu retorn?

“I aquest evangeli del Regne serà predicat arreu del món com a testimoniatge per a tots els pobles; i llavors vindrà la fi. Quan veureu situat al lloc sant l'objecte abominable de la devastació que anuncià el profeta Daniel (que el lector ho entengui), aleshores els qui es trobin a la Judea que fugin a les muntanyes” (Mateu 24:14-16).

Les profecies de Jesús sobre la fi del món a Mateu 24 estan vinculades amb les profecies de Daniel. L'“abominació devastadora” predita per Daniel (Daniel 11:31; 12:11) va ser més explicada i aplicada per Jesús als seus propis dies, i fins i tot després. La qüestió és que Jesús va vincular estretament el llibre de Daniel amb el temps de la fi i, per suposat, això no sorprèn doncs, a molts llocs, Daniel assenyala realment vers el temps de la fi (Daniel 8:17, 19; 11:35; 12:4, 13). I, d'acord amb Jesús, la fi no vindrà abans que “aquest evangeli del Regne serà predicat arreu del món” (Mateu 24:14).

L'evangeli ha de ser predicat “arreu del món”, i només llavors tornarà Jesús. Nosaltres som els cridats a predicar-lo. Alguns, llavors, al·leguen que Jesús no pot retornar fins que no fem la nostra tasca. De quina manera hem d'entendre la nostra funció en el temps del retorn de Jesús? Porta la teva resposta a la classe del dissabte.

MÉS EXILIATS COM A MISSIONERS

Daniel va ser un israelita que no va sortir d'Israel voluntariament, el mateix que Josep i Moisès a Egipte, Nehemies a Babilònia i Ester a Pèrsia. Les seves vides revelen que és possible mantenir-se fidels a Déu en circumstàncies cultural i espiritualment desfavorables. Amb la direcció de Déu, fins i tot els va ser possible arribar a tenir càrrecs administratius destacats en aquells ambients estranys. Cada un va viure una vida rica i creativa, emprant hàbilment complexes dinàmiques religioses, socials, polítiques i econòmiques molt diferents de les de la seva cultura domèstica. No només van ser membres lleials de les comunitats hebrees exiliades, sinó també ho van ser en la seva qualitat de missioners eficaços per al Déu d'Israel.

La seva testimoniació a l'exili va incloure presència passiva, però també proclamació activa.

Ester

1. No es va identificar com a hebrea.
2. Va mantenir en secret la seva religió.
3. Déu va protegir a ella i a la seva família.
4. Va testificar en llocs destacats per a salvar la seva vida juntament amb la del seu poble.
5. Va ajudar a establir la llibertat religiosa i el dret a la defensa pròpia d'una minoria religiosa.

Daniel

1. Va ser identificat com a hebreu.
2. Va donar a conèixer les seves conviccions religioses.
3. Déu va protegir a ell i als seus amics.
4. Va testificar en llocs destacats per a salvar la seva vida juntament amb la d'altres persones.
5. Indirectament, va influir per a que el rei Ciro permetés que els hebreus exiliats reconstruïssin el Temple de Jerusalem.

Llegeix tot el capítol 41 de Gènesi. De quina manera Josep va poder testificar als egipcis? En quin sentit la seva història és paral·lela a la de Daniel i els seus amics a Babilònia?

En quines de les situacions en que et trobes pots testificar la teva fe? Estàs donant un testimoniatge passiu, un d'actiu o ambdós? Quines coses pots dir o fer que produirien una impressió més forta als altres sobre la bondat i l'amor del nostre Déu?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Multituds seran cridades a un ministeri més ampli. El món sencer s'obre a l'evangeli [...]. De tota regió del món, arriba el clam de cors, ferits pel pecat, que anhlen conèixer al Déu d'amor [...]. A aquells qui hem rebut aquest coneixement, juntament amb els nostres fills, als qui podem impartir-lo, ens toca respondre a aquest clam. A tota llar i tota escola, a tot pare, mestre i nen sobre els quals ha brillat la llum de l'evangeli, es fa en aquesta crisi la pregunta feta a Ester en aquella crisi decisiva a la història d'Israel: ‘Qui sap si per a aquesta hora t'han fet arribar al regne?’” (*HAd* 440, 441).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Analitza les profecies del llibre de Daniel, especialment les dels capítols 2, 7 i 8. De quines maneres són un testimoni poderós, no només de la fiabilitat profètica de la Bíblia, sinó també del coneixement previ que Déu té del futur? Per exemple, fixa't com, entre Daniel 2, 7 i 8, tres dels quatre principals regnes s'identifiquen pel seu nom. Com ha d'ajudar-nos això a confiar en la Paraula de Déu i en les seves promeses per a nosaltres?
2. Als informes del llibre de Daniel i en algunes altres històries (com les de Josep), hi han varis miracles que, per suposat, van ajudar en gran mesura a donar-los credibilitat als seus testimonis front als pagans que els envoltaven. Al mateix temps, quins aspectes del seu caràcter van donar encara més credibilitat al seu testimoni? És a dir, de quina manera el caràcter i la fidelitat, més que els senyals i els miracles, poden ser un testimoni per als altres de la realitat de Déu i del que ell pot fer a les nostres vides?
3. Com vam veure el dimecres, Mateu 24:14 diu que l'evangeli necessita arribar als confins de la Terra, i que aleshores vindrà la fi. Significa això que Jesús no tornarà fins que no fem l'obra que ens ha cridat a fer? Analitza aquesta idea.

ESTER I MARDOQUEU

Dissabte 1 d'agost

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Ester 1:10; 1 Corintis 9:19-23; Joan 4:1-26; Fets 17:26; Mateu 22:21; Romans 1:18-20.

PER A MEMORITZAR:

“Ja que si en aquesta ocasió calles i no dius res, l'auxili i la salvació vindrà als jueus per un altre cantó, però tu i la teva família paterna morireu. I qui sap si ha estat per a una ocasió com aquesta que tu has arribat a ser reina” (Ester 4:14).

Ester va viure dins del cor políticament perillós de l'Imperi Persa. La seva missió la va fer involucrar a una sèrie de sorprenents contrastos. Òrfena, part d'una minoria ètnica i religiosa, va arribar a ser l'esposa del rei persa. Però no va ser un simple “conte de fades”. Més aviat, al mateix temps que el seu estatus social augmentava, ella va ser preparada per a complir una missió molt especialitzada. Aquesta requeria, al principi, l'arriscada estratègia de viure d’“incògnit”, mantenint el seu origen en secret. Més tard, va haver de fer una perillosa revelació de la seva ètnia i la seva fe.

Recolzada pel seu cosí i pare adoptiu, Mardoqueu, el seu valent testimoni a la cort persa va salvar al seu poble, va invertir la baixa situació social dels hebreus i els va fer objecte d'admiració a tot l'imperi.

Com a resultat de la seva fidelitat, el coneixement del Déu veritable va arribar a ser difós entre els seus captors pagans. Tot i que no es cap història “típica” de missioners, la narració d'Ester i Mardoqueu presenta principis interessants que ens ajuden a comprendre el que significa testificar en circumstàncies peculiars.

ESTER A PÈRSIA

Llegeix Ester 1:2 al 20. Què succeeix aquí? Des de la nostra perspectiva, quines coses són difícils d'entendre en aquesta història? (Al llegir-lo, recorda que no es presenten molts detalls).

El convit de tota una setmana que va oferir el rei Assuer als seus mobles i oficials sembla extravagant, fins i tot per algú que es troba al pinacle del poder, i va anar més enllà de tot el que la majoria dels cristians trobarien acceptable. El consum sense restricció de l'alcohol (Ester 1:7, 8) era poc usual, perquè beure durant les antigues festes formals era generalment controlat per convencions i rituals. En aquest cas, l'alcohol va ennuvol·lar l'enteniment del rei fins el punt d'ordenar que la seva esposa Vaixtí proveís entreteniment en una reunió d'homes ebris. Això estava molt per sota de la seva dignitat com a dona casada i com a membre de la família reial. Qualsevol que hagués estat la seva resposta, ella afrontava el dilema de perdre la seva condició, però la seva valenta decisió de mantenir la seva pròpia estima front als baixos desitjos d'un governant autocràtic ens ajuda a comprendre el poder per al bé que pot exercir una dona de principis, fins i tot en una cort reial dominada per homes.

Però també hem de tenir en compte les accions d'Ester. A Ester 2:3 es dona a entendre que aquestes noies no eren voluntàries. El rei va promulgar un decret, i Ester va haver d'anar. Si hagués refusat, qui sap quin hauria estat el resultat.

Llegeix 1 Corintis 9:19 al 23. De quina manera podem aplicar els principis que es veuen aquí al que va succeir amb Ester? O no s'apliquen en aquest cas?

Fins aquí, la veritable heroïna en el relat és Vaixtí, que més tard desapareix de la història. La seva modèstia i la seva defensa dels principis van obrir el camí per a Ester. No obstant, el defensar principis no sempre condueix a un bé obvi. Aleshores, per què hem de defensar principis, fins i tot sense saber quin serà el resultat de les nostres accions?

ESTER A LA CORT DEL REI

Llegeix Ester 2:10 i 20. Quina situació pot produir-se quan la nacionalitat o l'afiliació religiosa han d'amagar-se, si més no per un temps?

Llegeix Joan 4:1 al 26, la història de Jesús i la dona vora el pou. Per què Jesús li va dir, de manera tan directa, que ell era el Messies, quan entre el seu propi poble no era tan directe? De quina manera aquest relat pot, tal vegada, ajudar-nos a entendre es paraules de Mardoqueu i Ester?

Dues vegades Mardoqueu va manar a Ester que no reveles la seva nacionalitat ni sobre el rerefons familiar. Això ha preocupat a alguns comentaristes, que van qüestionar la necessitat d'aquesta actitud d'encobriment, especialment durant un temps on el poble jueu no estava amenaçat. No podria haver testificat sobre el seu Déu a aquests pagans, si hagués estat més oberta sobre qui era i el Déu que adorava? O es podria al·legar que ser jueu no tenia cap credibilitat a la cort persa i que revelar el seu origen ètnic hagués destorbar el seu accés al rei quan va suplicar en favor del seu poble? Però sembla ser que Mardoqueu va advertir a Ester que no reveles la seva identitat fins i tot abans de l'amenaça. El fet és que la Bíblia no explica la raó de les paraules dites a Ester, però, com podem veure en l'exemple de Jesús, un no ha de revelar-ho tot d'una vegada en qualsevol circumstància. La prudència és una virtut.

Mentrestant, per què Jesús va parlar a la dona de vora el pou de manera tan oberta, i no al seu poble?

“Crist era molt més reservat quan parlava amb ells. A ella li fou revelat allò que als jueus els hi va ser negat de conèixer, i que als deixebles es va ordenar més tard guardar en secret. Jesús va veure que ella faria ús del seu coneixement per a induir a altres a compartir la seva gràcia” (DTG 160, 161).

Has estat alguna vegada en una situació en la que has cregut prudent no explicar massa sobre la teva fe o les teves creences? Quines van ser les teves raons? Ara, en mirar cap enrere, què podries haver fet diferent?

“SI HA ESTAT PER A UNA OCASIÓ COM AQUESTA” (Ester 2:19-5:8)

A Ester 3:1 al 5 comença a desenvolupar-se l'argument de la història. Mardoqueu, un jueu –seguint el manament contra la idolatria–, refusava inclinar-se davant Aman, un mer home. Enfurismat, Aman va buscar una manera de venjar-se per aquest menyspreu. Mardoqueu, pels seus actes, estava testificant entre aquests pagans sobre el veritable Déu.

Quina excusa va utilitzar Aman per tractar d'eliminar de l'imperi als jueus? Què ens diu això sobre com de fàcil és permetre que les diferències culturals ens enceguin a la qualitat humana de totes les persones? (Veure Ester 3:8-13; també Fets 17:26).

Al conèixer aquest pla, Mardoqueu va expressar el seu dolor de manera visible, utilitzant el ritual religiós jueu: “es va esquinçar els vestits i es va cobrir de sac i de cendra [...] cridant amargament” (Ester 4:1). Mentrestant, Ester es va preparar en front l'acusació d'Aman. Ella era jueva, però trencaria la llei reial de Pèrsia si entrava a la presència del rei sense ser convidada, per neutralitzar l'esquema d'Aman. El rei la va admetre a la seva presència, i va acceptar la seva invitació per a un banquet. Ester ara assumeix el protagonisme al drama que afrontaven els jueus per tota Pèrsia. En aquesta història, Ester va mostrar negació pròpia, heroisme (Ester 4:16), tacte (5:8) i valor (7:6).

“El Senyor va lliurar amb poder al seu poble per mitjà de la reina Ester. En un temps on semblava que cap potestat podia salvar a Israel, Ester i les dones que l'acompanyaven –dejunant, pregant i actuant amb promptitud– van fer front a la situació i van propiciar la salvació del seu poble.

“Un estudi de l'obra de la dona en relació amb l'obra de Déu als dies de l'Antic Testament ens ensenya lliçons que ens capacitaran per a enfrontar emergències al món actual. Potser no ens trobarem davant una situació tan crítica i rellevant com la que va tenir el poble de Déu als dies d'Ester, però dones convertides poden realitzar amb freqüència una part important de la tasca des dels llocs més humils” (*Comentarios de Elena G. De White*, a CBA 3:1.158).

Llegeix, a Ester 4:14, les famoses paraules de Mardoqueu a Ester: “I qui sap si ha estat per a una ocasió com aquesta que tu has arribat a ser reina”. De quina manera el principi que està darrera aquestes paraules s'aplica en tu, ara mateix?

MARDOQUEU I AMAN

Segons Ester 5 al 8, com va poder ella salvar al seu poble?

Els informes dels dos banquets d'Ester condueixen la història al seu punt crític. Registren la inversió del pla d'extermini ètnic proposat i, de passada, també exposen la diferència entre l'honor veritable i l'honor propi, i registren el castic al malvat. Aquesta intriga a la cort va tenir conseqüències de llarga volada. Ens dóna una besllum de l'operació d'un monarca absolut i de la seva cort, darrera de l'escenari. Ester i Mardoqueu van utilitzar els seus càrrecs, el seu coneixement de la cultura d'on vivien i de la seva fe en les promeses del pacte de Déu al seu poble per aconseguir l'alliberament d'aquest.

Mentrestant, tot i la seva tranquil·la vida de servei, Mardoqueu va permetre que es coneguera la seva fe, encara que fos només per refusar inclinar-se davant d'Aman. Quins l'envoltaven es van adonar d'això i el van advertir, però ell va refusar comprometre la seva fe (Ester 3:3-5); i això, segurament, va ser un testimoniatge pels altres.

Llegeix Ester 6:1 al 3. Què ens diu sobre Mardoqueu? Quines lliçons podem obtenir sobre la manera que el poble de Déu actua o testifica en països estrangers?

Mardoqueu, òbviament, seguia a Déu; no obstant, també mostrava la seva lleialtat i submissió a la nació sobirana on vivia. Encara que refusava inclinar-se davant un home, era un bon ciutadà, ja que va exposar un complot contra el rei. Si bé no podem llegir massa en el fet que, al seu moment, no va rebre honors per aquesta acció, és molt possible que ho hagués fet i, després, hagi seguit el seu camí, sense esperar cap recompensa. No obstant, amb el temps, com ens mostra la història, la seva bona obra va estar més que recompensada. El seu exemple aquí s'expressa millor amb aquestes paraules: “Doneu, doncs, al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu” (Mateu 22:21).

QUAN ELS GENTILS ES VAN FER JUEUS

Llegeix Ester 8, Concentra't especialment en el versicle 17. En quin sentit es pot entendre això en termes de proclamació i testimoniació?

No existeixen dubtes que el llibre d'Ester no és una història “típica” sobre proclamació i testimoniació. I, no obstant, podem veure que quelcom de semblant a aquest escenari succeirà vers la fi dels temps. Com a resultat de l'edicta del rei en favor dels jueus, “molts, d'entre la gent del país, es van fer jueus, perquè el temor dels jueus s'havia apoderat d'ells” (Ester 8:17). Alguns comentaristes aleguen que això no podia haver estat una experiència de veritable conversió, ja que el temor i l'ansietat no han de tenir lloc en l'evangelització. Encara que això sigui cert, qui sap si a la llarga aquestes persones, qualsevol que hagin estat els seus motius al principi, van respondre a l'obra de l'Esperit Sant, principalment després de veure les grans diferències entre les seves creences i les creences i adoració del veritable Déu?

Llegeix Romans 1:18 al 20. De quina manera el concepte que apareix aquí pot haver estat present entre els perses, especialment en el context d'aquesta història?

Al decret original contra els jueus, no tan sols ells havien de ser morts, sinó també deia que, qui ho fes, podria “expropiar” els seus béns (Ester 3:13). I, quan els va donar permís als jueus per a matar els seus enemics, se'ls hi va dir que podrien “apoderar-se” dels seus béns (Ester 8:11). Però, tres vegades en el llibre d'Ester (9:10, 15, 16) es diu específicament que els jueus “no van tocar els seus béns”. Tot i que els textos no diuen per què no ho fan fer, el fet que s'esmenti tres vegades demostra l'èmfasi que es va donar a aquest acte. El més probable es que s'abstinguessin perquè volien que se sabés que estaven actuant en defensa pròpia, i no per cobdícia.

Com podem estar segurs que, en la nostra proclamació i testimoniació, no estem fent res que porti a altres a qüestionar els nostres motius? Per què això és tan important?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “En tiempos de la reina Ester”, a *Profetas y reyes*, pàgs. 440-445.

“El decret que es promulgara finalment contra el poble romanent de Déu serà molt semblant al que va promulgar Assuer contra els jueus. Avui els enemics de la veritable església veuen, en el petit grup que observa el manament del dissabte, a un Mardoqueu a la porta. La reverència que el poble de Déu manifesta vers la seva Llei és una reprensió constant per aquells que han rebutjat el temor del Senyor i han trepitjat el seu dissabte” (PR 444).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Quin paral·lelisme podem establir entre l'edicte contra els jueus i el que passarà als darrers dies quan el tema de la “marca de la bèstia” estigui al primer pla?
2. Tant els jueus com els cristians han disputat si el llibre d'Ester té dret a tenir un lloc al cànon de l'Antic Testament. No hi era a l'Antic Testament que utilitzava la comunitat que va escriure els rotllos de la Mar Morta, ni a l'Antic Testament de les esglésies de l'antiga Turquia i Síria. El nom de Déu no apareix al llibre d'Ester, encara que hi ha 190 referències al rei pagà. No hi ha referències a l'oració, als sacrificis, al temple o a l'adoració, tot i que s'esmenten les festes. Finalment, no s'esmenta l'èmfasi del Pacte sobre el perdó i la misericòrdia. I, no obstant, Déu va veure apropiat incloure-ho al cànon. Per què? Quina poderosa lliçó espiritual podem obtenir d'això sobre com Déu pot obrar a les nostres vides per al bé, fins i tot enmig del que semblen ser circumstàncies molt difícils?
3. Medita en les ocasions durant les quals els missioners i qui tracten d'arribar a altres no parlen obertament sobre la seva identitat i la seva feina. Quines són algunes de les raons per a que fem això, principalment en el context de la missió? Algunes vegades, per exemple, els missioners són molt curosos en no dir qui són, especialment en països que són hostils a la testificació cristiana. Si tenim la impressió que no hem de revelar immediatament qui som, de quina manera podem fer-ho sense ser deshonestos o enganyadors?

JESÚS, EL SENYOR DE LES MISSIONS

Dissabte 8 d'agost

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Timoteu 1:8, 9; Isaïes 42:1-9; Daniel 9:24-27; Lluc 2:8-14; Mateu 10:5, 6; Fets 1:1-14.

PER A MEMORITZAR:

“Jesús els tornà a dir: ‘Pau a vosaltres. Així com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio’” (Joan 20:21).

D'acord amb les Escriptures, una activitat fonamental de la Trinitat és la missió. Pare, Fill i Esperit Sant estan involucrats en salvar a la humanitat. La seva paraula va començar en ocasió de la Caiguda, i segueix fins a la fi. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant restauraran aquest món redimit a la plena unitat amb la voluntat divina.

Segons el evangelis, Jesús es va sotmetre al canvi radical de prendre la condició humana, que era necessària per a que la seva missió tingués èxit. En Jesucrist, el significat de la història arriba al seu focus, l'activitat missional total de Déu arriba a ser coherent i es compleixen les necessitats humanes més profundes per a una existència significativa.

Al Nou Testament ens assabentem dels propòsits de l'encarnació de Jesucrist. Aquí hi trobem com ell fa un esbós el programa per a la missió, i obtenim llum de la manera en que Jesús es va enfrontar a gent d'altres nacions, persones que professaven una fe diferent. A la Paraula de Déu podem veure la increïble activitat salvífica de Déu en favor de la humanitat caiguda.

JESÚS A L'ANTIC TESTAMENT

“Així, doncs, que no et faci vergonya testificar del nostre Senyor, ni de mi, el seu presoner. Al contrari, disposa't a compartir sofrències per causa de l'evangelí, amb el suport poderós de Déu; ell ens ha salvat i ens ha cridat amb vocació santa, no pels nostres mèrits, sinó perquè tal ha estat la seva pròpia decisió, i per la gràcia que ens havia concedit en Crist Jesús, ja abans que el temps existís” (2 Timoteu 1:8, 9).

A més de ser un dels grans textos sobre la inutilitat de la salvació per les obres, aquest passatge revela la naturalesa eterna de la salvació, exposa que el pla per a la nostra redempció s'havia formulat feia molt, molt de temps.

Així, no és estrany que, per tot l'Antic Testament, es reveli Jesucrist d'una manera o altra. Especialment importants són les profecies, que clarament mostren que Jesús és el Messies.

Llegeix els següents textos de l'Antic Testament, tots aplicats a Jesús. Què diuen sobre ell i la seva funció com a Messies? Isaïes 61:1; Daniel 9:24-27; Isaïes 7:14; 9:6; 42:1-9.

El profeta Isaïes descriu la missió de Jesús amb aquestes paraules: “Heus aquí el meu servent, que jo sostinc, el meu escollit, en qui es complau la meva ànima. He posta el meu Esperit damunt d'ell, portarà la justícia a les nacions [...]. Jo, el Senyor, t'he cridat en justícia, t'agafaré fort de la mà i et protegiré, i et posaré per mitjancer del poble, llum de les nacions, perquè obris els ulls dels cecs i treguis els presos de la masmorra, de la presó els qui jeu en les tenebres” (Isaïes 42:1, 6, 7).

■ Medita en la increïble idea que Jesús, el Creador, va prendre sobre ell mateix la nostra humanitat, i en aquesta humanitat va viure i morir. Quina gran esperança t'ofereix això, en un món que, en ell mateix, no t'ofereix cap esperança?

EL DESITJAT DE TOTES LES NACIONS

Jesucrist és el Senyor tant de l'església com del món. La seva vinguda és el compliment de l'expectativa de l'Antic Testament d'haver-hi una comunitat salvada que s'estengués més enllà del poble jueu. La vinguda de Jesús, especialment el seu patiment i la seva resurrecció, va introduir una era en la qual desapareix la distinció entre jueus i gentils pel que es refereix a l'evangeli. Jerusalem restaria al centre, per lo menys durant un temps. Però el punt de sortida ja no seria el temple d'Herodes, a Jerusalem, sinó que els jueus convertits a Crist havien arribat a ser un temple vivent. Aquests jueus cristians, aleshores, serien el veritable “romanent” d'Israel.

Aquest anunci de la missió mundial i universal de Crist com a Salvador de totes les nacions va ser repetit al seu naixement, a la seva infància i al seu baptisme.

Què ens ensenyen els següents textos sobre la missió universal de Jesús al món?

Lluc 2:8-14

Lluc 2:25-33

Lluc 3:3-6

Joan 1:29

No hi ha dubte que Jesús va venir com a Salvador de tota la humanitat. Què significa per a nosaltres aquesta veritat en el context de la missió?

“És necessari revivre l'esperit missioner en les nostres esglésies. Tot els membres haurien d'estudiar la manera de contribuir al progrés de l'obra de Déu, tant a la missió local com a l'exterior. Amb escaig s'ha fet una mil·lèsima part de l'obra que s'ha de fer als camps missioners. Déu insta als seus obrers a que conquereixin nous territoris per a ell. Hi ha rics camps de conreu que esperen l'arribada d'obriers fidels” (TI 6:37).

LA MISSIÓ RESPECTE ALS JUEUS

“Només m'han enviat per a les ovelles perdudes del poble d'Israel” (Mateu 15:24)

Entre la seva primera aparició pública i la seva crucifixió, Jesús va concentrar al seu ministeri gairebé exclusivament entre els jueus, especialment a Galilea. El Senyor es va dirigir primer a Israel. Abans de la Creu, hi ha molt pocs missatges de bones noves als gentils. Aparentment, Jesús volia despertar al poble jueu al seu lloc, propòsit i funció en la missió general de Déu a favor de la humanitat perduda. Israel havia de tenir l'oportunitat de ser testimoni del missatge de Déu al món.

Llegeix Mateu 10:5 i 6. Per què diria això Jesús? De quina manera hem d'entendre aquestes paraules en el context del panorama universal del que Crist va venir a fer i de les missions, com un tot? Contrasta aquest text amb Mateu 28:19.

Quan considerem la vida i el ministeri de Jesús, hem d'observar una clara distinció entre el seu pensament, els seus ideals i els seus plans per una banda, i la manera que va realitzar aquests propòsits, per una altra banda. A la seva vida i al seu ministeri diaris, es va identificar amb la cultura jueva, així com va predir l'Antic Testament que faria el Messies. Però l'impacte de la seva encarnació era aplicable de manera universal. Per mitjà de la seva mort i resurrecció, ell portaria tots els pecats del món (Joan 1:29).

Fixem-nos aquí en un principi bíblic important per a establir la missió. El primer pas està dirigit a crear un centre, a fi d'establir una base geogràfica i cultural forta i estable: Israel i el poble jueu. Quan això s'hagués aconseguit, la missió després s'hauria d'estendre cap en fora, en cercles cada vegada més amplis.

Pensa en la teva església local. Com segueix el model expressat anteriorment, és a dir, una base forta i estable que finalment sigui capaç d'estendre's als altres? De quina manera pot la teva església evitar el perill, que moltes afronten, de centrar-se en elles mateixes, preocupant-se per les pròpies necessitats i oblidant-se de testificar i de la missió?

LA MISSIÓ RESPECTE ALS GENTILS

Encara que Jesús va passar la major part del seu temps entre els jueus, servint-los en el seu context cultural, les seves ensenyances i el seu ministeri van deixar en clar que la seva missió era universal. L'evangeli havia de ser predicat a les nacions, amb Israel com a base inicial. La salvació dels gentils és part del pla de Déu. Estava inclosa en l'ensenyança de Jesús.

De quina manera les següents ensenyances de Jesús indiquen la missió al poble no jueu?

Mateu 5:13, 14

Marc 14:9

Lluc 14:10-24

Mateu 13:36-43

Malgrat del fet que Jesús va ministrar principalment als jueus, no hi ha dubtes que, des del mateix principi, la seva missió va ser per al món sencer. Després del seu baptisme, Joan el Baptista va afirmar clarament: “L'endemà, Joan va veure Jesús que se li acostava, i digué: ‘Mireu l'Anyell de Déu que treu el pecat del món’” (Joan 1:29). La paraula “món” (en grec, *kósmos*) apareix unes cent vegades als evangelis. La meitat d'elles, aproximadament, es refereix al panorama mundial de Jesús com el Redemptor.

A la paràbola que va explicar Jesús i que apareix a Lluc 14:16 al 24, els convidats van donar tota classe d'excuses per no anar al sopar. Llegeix una altra vegada aquestes excuses. En certa manera, cap d'elles sembla forassenyada. Quina important lliçó hem d'aprendre d'això per a nosaltres mateixos?

LA GRAN COMISSIÓ

Jesús va passar els quaranta dies entre la seva resurrecció i la seva ascensió, principalment, preparant als seus deixebles i a la seva església per a l'evangelització mundial. L'informe de la seva ascensió més conegut i més anomenat és el de Mateu. Però durant aquest període van haver-hi altres ocasions a les quals el Crist ressuscitat va poder donar detalls addicionals de la Comissió Evangèlica. Van haver-hi dues aparicions a Jerusalem, dos a Galilea (una al costat del llac de Tiberíades, l'altra sobre una muntanya) i la reunió registrada a Fets (1:1-14).

Hi ha sis moments als evangelis on es presenta la Gran Comissió des de diversos angles: a Galilea, en una muntanya (Mateu 28:18-20); al costat d'una taula (Marc 16:15-20); al camí a Emmaús (Lluc 24:13-31); a l'estatge superior (Joan 20:19-31); a la riba d'un llac (Joan 21:4-25); i quan va ser portat al cel (Fets 1:1-11). Quins punts clau tenen en comú tots aquests incidents?

Sota el poder de l'Esperit Sant i obeint les paraules de Jesús, els apòstols ràpidament es van escampar pel món antic. Pau va predicar al nord de la Mediterrània; Felip va treballar en Samaria. D'acord amb antigues tradicions cristianes, Mateu va viatjar a Etiòpia; i Tomàs, a l'Índia.

Encara que el principi va ser petit i amb molta oposició, per mitjà de la gràcia del Senyor aquests fidels seguidors van poder escampar el missatge de l'evangeli al món. Qualsevulles que hagin estat les seves faltes, debilitats, temors, dubtes o lluites, van acceptar la crida i van treballar per a la salvació del món. És a dir, el que van aprendre sobre Jesús, el que van rebre de Jesús, van procurar compartir-ho amb els altres. Què potser el cristianisme no tracta, precisament, d'això?

Què has rebut de Crist? De quina manera la teva resposta a aquesta pregunta (el que vas rebre) hauria d'influir en la teva actitud vers la testificació i la missió als altres?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: D'acord amb Mateu, Jesús va predir que “aquest evangeli del Regne serà predicat arreu del món com a testimoni atge per a tots els pobles; i llavors vindrà la fi” (Mateu 24:14). Al mateix temps, les Escriptures assenyalen un altre assumpte clar: “Però pel que fa al dia i a l'hora, ningú no en sap res, ni els àngels del cel, ni el Fill; només el Pare” (Mateu 24:36). Fixa't també amb les paraules de Jesús: “No és pas cosa que us correspongui a vosaltres, saber el temps ni el moment que el Pare ha reservat a la seva pròpia potestat” (Fets 1:7).

D'aquesta manera, encara que les bones notícies de l'evangeli s'han predicat, i se segueixen predicant com mai s'havia predicat, i tot i que creiem que la vinguda de Crist està pròxima, no ens hem d'enredar amb dates i especulacions sobre dates. “No ens hem d'embranchar en especulacions respecte als temps i les raons que Déu no ha revelat. Jesús va dir als seus deixebles que 'vetllessin', però no els va donar un temps específic. Els seus seguidors han d'estar en la situació dels qui esperen les ordres del seu Capità; han de vetllar, esperar, pregar i treballar, en apropar-se al temps de la vinguda del Senyor” (*R&H*, 22 de març de 1882).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Malgrat el clar ensenyament de no fixar dates pel retorn de Crist, difícilment passa un any sense que no escoltem a les notícies que algun grup de cristians fixi una data per al retorn de Crist. Per què creus que la gent insisteix en fer això, a més de ser una bona tàctica per a reunir diner? (Ben pensat, si Jesús retorna el 19 de març de l'any vinent, quina importància té ara el teu diner?) Per què és tan dolent per al testimoni atge cristià la falsedat d'aquestes dates?
2. Pensa en els obstacles que van afrontar els primers creients, a l'inici de la seva missió, especialment considerant que eren tan pocs. Quines són algunes de les dificultats que afrontem avui a la missió? Que podem aprendre de l'èxit de l'església primitiva, que pot ajudar-nos a fer el que tan clarament se'ns ha dit que fem?

LES MISSIONS INTERCULTURALS

Dissabte 15 d'agost

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Joan 4:4-30; Mateu 8:5-13; Marc 5:1-20, 21-28; Lluc 17:11-19; Joan 12:20-32.

PER A MEMORITZAR:

“Mireu el meu servent, que jo he escollit; el meu estimat, en qui m'he complagut íntimament. Damunt seu posaré el meu esperit i anunciarà el dret a les nacions” (Mateu 12:18).

És interessant que Jesús hagi passat bona part del seu primerenc ministeri a Galilea, anomenada “Galilea dels gentils” (Mateu 4r:15), sens dubte per la influència no jueva a la província. En aquesta regió, a Natzaret, Jesús va viure la major part dels seus anys abans de començar el seu ministeri públic. Gràcies a la seva ubicació, Natzaret estava prop de les principals rutes que les unitats de l'exercit romà utilitzaven, així com també les caravanes dels mercaders. Com a resultat, Jesús probablement va estar en contacte amb no jueus durant tota la seva vida primerenca (a part del temps que va estar a Egipte).

Després de ser rebutjat a Natzaret (*veure* Lluc 4:16-31), Jesús va centrar el seu ministeri en la cosmopolita ciutat galilea de Cafarnaüm. Aquests contactes amb els gentils i el seu món van impactar en el seu ministeri i les seves ensenyances. Encara que es va concentrar a Israel, el món més ampli era la seva preocupació. Durant el seu ministeri, entre el seu baptisme i la seva ascensió, Jesús va tenir contacte directe amb persones d'altres nacions en, almenys, sis ocasions.. Considerarem els informes d'aquests contactes.

LA DONA SAMARITANA

En temps de Jesús, l'antic Israel es dividia en tres províncies: Galilea, Samaria i Judea. Samaria estava situada entre Galilea i Judea. Els samaritans adoraven el Déu d'Israel, però també a déus pagans importats de països estrangers. Com a camp inicial missioner, Samaria era ideal pels apòstols, perquè geogràficament estava prop d'Israel.

Llegeix Joan 4:4 al 30. Què podem aprendre d'aquesta història sobre la manera que Jesús testificava als no jueus? En quins aspectes Jesús va anar més enllà dels límits de la tradició per a arribar a aquesta dona?

La dona samaritana estava alerta, ben informada sobre la història del seu poble, i va fer preguntes intel·ligents. Ella va dirigir la conversa amb les seves preguntes. Però Jesús va elegir de les preguntes i afirmacions de la samaritana aquelles que podrien beneficiar espiritualment a la dona. L'únic punt on Jesús va canviar de conversa va ser quan li va demanar que portés al seu espòs, sabent que ella no estava casada, però que havia estat amb diferents homes. Per suposat, demanar-li que fes allò va obrir el camí per a que ell s'apropés a ella, per incòmoda que es trobés. No obstant això, al fer-ho, va poder testificar d'una manera poderosa.

A més, no hem de perdre de vista el que se'ns diu a Joan 4:27. Els deixebles es van estranyar que Jesús parlés amb aquella dona estrangera. Jesús va transgredir uns quants costums jueus: primer, demanar a una dona samaritana que li donés de beure; segon, restar a soles amb ella. A Israel, un home mai havia de ser vist a soles amb una dona, a menys que fos membre de la seva família. Jesús seguia el costum jueu quan estava a Israel. Però a Samaria es trobava fora del territori jueu i no estava lligat a les seves tradicions, encara que, com hem vist en un altre lloc, Jesús distingia entre tradicions humanes i els mandats i preceptes de Déu.

■ Quan lluny de la teva “zona de confort” estàs disposat anar per a ministrar als altres? Quan de lluny has d'anar?

L'OFICIAL MILITAR ROMÀ

Llegeix Mateu 8:5 al 13 (veure també Lluc 7:1-10). Què ens ensenya aquesta història sobre la manera en que fins i tot les més grans divisions culturals poden trencar-se per al bé de l'evangeli?

A Cafarnaüm, un oficial militar romà amb graduació de centurió (comandant de cent homes) va anar a buscar a Jesús. Els jueus es sentien malament per l'ocupació de l'exercit romà i molts romans odiaven als jueus. Malgrat aquesta enorme divisió cultural i política, podem veure l'estreta relació existent entre aquest centurió romà i els jueus.

Lluc diu que el centurió va anar “a uns ancians de la congregació jueva” (Lluc 7:3) per demanar-los que cridessin a Jesús. I és interessant que ells van fer precisament això: van pregar a Jesús que anés a sanar el criat del centurió. Qui eren aquests ancians? Els textos no ho diuen, però sembla ser que la seva relació amb Jesús era diferent de la d'altres líders.

Per altra banda, el centurió era òbviament un home de fe; les seves paraules a Jesús: “només que ho diguis de paraula i el meu criat es posarà bo” (Mateu 8:8), són un testimoni increïble de la seva fe en Jesús. El centurió “no va esperar a veure si els mateixos jueus rebien a Aquell que declarava ser el seu Messies. Al brillar sobre ell “la llum veritable, la que il·lumina tots els homes, arribà al món” (Joan 1:9), tot i que es trobava lluny, havia discernit la glòria del Fill de Déu” (DTG 284).

El centurió comprenia i respectava la sensibilitat religiosa jueva. Sabia que, d'acord amb la llei, un jueu no podia entrar a casa d'un gentil; així que va demanar que Jesús ministrés des de la distància. El criat es va sanar. La fe del centurió gentil va ser recompensada. Jesús va assenyalar que el centurió era un prototip del gran dia on persones de totes parts del món s'unirien als patriarques jueus al banquet messiànic.

A més del que se'ns ofereix l'informe d'aquesta curació, podem veure que la gran divisió cultural no va ser capaç de mantenir separats a aquests jueus del capità romà. Quines lliçons podem obtenir sobre la manera d'aprendre a transcendir qualsevol diferència cultural per a poder arribar (amb netedat de consciència) als altres?

TRACTANT AMB DIMONIS

Llegeix Marc 5:1 al 20, i Mateu 15:21 al 28. En quin sentit aquestes històries ens ajuden a entendre com es relacionava Jesús amb els no jueus? De quina manera comprenem les paraules de Jesús a la dona cananea? A més, quines lliçons haurien d'haver après els deixebles, al veure a Jesús ministrant als qui no eren part del poble del Pacte?

La regió dels gerasens es trobava a la riba oriental del mar —o llac— de Galilea. Era una regió que havia estat dominada per Grècia, però que més tard havia passat a formar part de la província romana de Judea. L'home de Gadara estava òbviament posseït, i aquesta possessió es manifestava de terribles maneres. Realment necessitava de l'ajut diví, i l'obtingué.

Que aquest alliberament succeís en territori gentil és confirmat per la presència dels porcs. És interessant que ens fixem en la reacció a la pèrdua econòmica que va representar l'ofegament dels porcs: els vilatans van demanar a Jesús que se n'anés d'aquella contrada. Jesús, per la seva banda, va demanar a l'home sanat que es quedés. Havia de testificar al seu propi poble sobre Jesús; sens dubte, la seva vida transformada, encara més que les seves paraules, seria un poderós testimoni.

Al l'incident descrit per Mateu, aquesta nena de Sidó estava “terriblement endimoniada” (Mateu 15:22). La seva mare, cananea, ens il·lustra com aquella regió era un gresol de races. Els seus avantpassats cananeus havien estat desplaçats de la seva terra quan Israel l'heretà sota el lideratge de Josuè. Aquí veiem una altra vegada a Jesús arribant a qui no eren israelites.

Al parlar-li, Jesús va utilitzar un llenguatge aspre, comparant a la seva gent amb gossets, però això va provar la seva fe i va mostrar la seva humil disposició per aconseguir l'ajut que necessitava.

“El Salvador està satisfet. Ha provat al seva fe en ell. Pel seu tracte amb ella, ha demostrat que aquella a qui Israel havia considerat com pària ja no és estrangera sinó filla de la família de Déu. I, com a filla, és privilegi seu participar dels dons del Pare. Crist li concedeix ara el que demanava, i conclou la lliçó per als deixebles” (*DTG* 367.368).

La lliçó era que, contràriament a la seva comprensió, l'obra de l'evangelí no era només pels jueus, sinó que havia d'arribar també a altres nacions.

DEU LEPROSOS

Llegeix Lluc 17:11 al 19. Quines lliçons hi ha aquí per a nosaltres, independentment de la nostra nacionalitat o origen?

Fixa't que aquests desafortunats coneixien a Jesús. El van cridar pel seu nom i pel seu títol, pregant per la seva intervenció. També és fascinant que no van ser netejats allà mateix, a l'instant. Se'ls va dir que es presentessin davant els sacerdots, com mana Levític 14:2. Al donar-se la volta i anar per presentar-se als sacerdots, van demostrar que van creure en Jesús i en el seu poder per a guarir-los.

Però només el samarità va expressar estimació pel que Jesús havia fet. Els nou van anar als sacerdots, però es van oblidar d'agrair al seu Sanador. El samarità, com diuen els textos, va tornar abans fins i tot de presentar-se als sacerdots. Encara que el text no diu que els altres nou fossin jueus, és probable que ho fossin. El que Lluc deixi escrit, específicament, que aquell leprós era samarità i que Jesús el va anomenar “aquest estranger” (Lluc 17:18) fa més probable que els altres nou fossin jueus. Els jueus no es relacionaven amb els samaritans, però la seva malaltia transcendia aquestes barreres. La tragèdia que els era comuna, “la germanor del patiment”, com ho va anomenar Albert Schweitzer, havia trencat una divisió ètnica. La seva necessitat de neteja, curació i salvació els havia portat a Jesús.

No obstant, els samaritans i altres estrangers no eren els objectius immediats del ministeri de Jesús: “Només m'han enviat per a les ovelles perdudes del poble d'Israel” (Mateu 15:24). El seu pla era establir primer una base missional forta entre el jueus. Però en el seu ministeri va donar evidències que l'evangeli havia de ser transmès a tot el món. Tot i que això no va quedar clar fins després de la seva resurrecció, abans de la seva mort Jesús va fer coses que van obrir la ment dels deixebles a l'idea que la missió mundial arribaria a ser la seva principal tasca.

Encara que tots aquests homes van demostrar tenir fe, només un d'ells va tornar vers Jesús i va agrair-li el que havia rebut d'ell. Per què l'alabança i la gratitud són tan importants per a la fe? Per quines coses has d'estar agraït? Pensa com de feliç series si constantment les recordessis; i com hauries d'agrair a Déu per tot el que has rebut?

ELS GRECS I JESÚS

“Entre els qui havien pujat a adorar amb motiu de les festes, hi havia alguns grecs. Aquests van anar a trobar Felip, el de Betsaida de Galilea, i li van demanar: ‘Senyor, voldríem veure Jesús’. Felip anà a dir-ho a Andreu, i Andreu va anar amb Felip a dir-ho a Jesús. Ell els respongué: ‘Ha arribat l'hora que el Fill de l'Home sigui glorificat’” (Joan 12:20-23). Com ens ajuda aquest incident per comprendre el clam sincer de les persones, a totes parts, per tenir salvació, tenir esperança i obtenir respostes que només es poden trobar en Jesús?

Aquests grecs probablement eren conversos al judaisme, ja que podien entrar fins el pati dels gentils. Els comentadors es fixen que aquests grecs van anar a trobar a Felip, qui, encara que fos jueu, tenia un nom grec, el que podria haver-los atret cap a ell. D'aquesta manera, tot i que l'obra pionera cristiana es pot aconseguir amb missioners estrangers que tenen sensibilitat cultural i molta simpatia per les persones a les que vulguin arribar, l'obra més efectiva la poden realitzar aquells amb el mateix rerefons que dites persones.

Els grecs van arribar pocs dies abans de la crucifixió. Sens dubte es van meravellar per les paraules de Crist sobre el seu patiment, mort i victòria final. (la veu del cel els va donar un motiu en que pensar). Jesús va poder haver-se animat perquè desitjaven “veure'l”. L'arribada d'ells va senyalar el principi de l'evangelització mundial. Els fariseus ja ho van dir: “Tothom se'n va darrere seu” (Joan 12:19).

El que aquí veiem son homes aliens al judaisme que volien veure a Jesús. Quin senyal que el món estava llest per a la seva mort expiatòria! Aquests grecs, que representen a les nacions, les tribus i els pobles del món, eren atrets cap a ell. La creu del Salvador atrauria a persones de totes les regions i de tots els temps posteriors (versicle 32). Els deixebles trobarien el món preparat per a rebre l'evangeli.

Llegeix Joan 12:20 al 32. Què diu aquí Jesús sobre perdre la vida a fi de guanyar-la? Per què diria això en aquest context immediat? De quina manera has experimentat el que està dient?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Us dic que vindrà molta gent d'Orient i d'Occident a seure amb Abraham, Isaac i Jacob, en el Regne del Cel, mentre que els hereus del Regne seran expulsats a fora, a les tenebres; allí hi haurà els plors i el cruiximent de dents” (Mateu 8:11, 12). Tot i que aquestes paraules es van pronunciar en un context específic, amb referència a un poble específic, no hauríem passar per alt aquest principi. Els que han rebut grans privilegis, grans avantatges en termes de veritats espirituals i teològiques, necessiten ser curosos. És fàcil arribar a ser complaents sobre les veritats que rebem, veritats que, en segons quins casos, ningú més està predicant i ensenyant. Primer, necessitem assegurar-nos que ens mantenim basats en aquestes veritats; i segon, necessitem estar disposats a ensenyar-les a qui encara no les coneix.

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. La Creu ens va mostrar l'absoluta universalitat de tota la humanitat. Davant Déu, tots som pecadors i tots necessitem la seva gràcia per a salvar-nos. Però molts grups sovint es veuen com a superiors als altres. Això és comú, i ha estat així a tota la història. Què succeeix amb tu i el teu grup ètnic, social, financer, econòmic o cultural? Què hi ha de dolent en aquesta actitud, i com podem aprendre a canviar-la al peu de la Creu?
2. La dona que estava al costat del pou va tornar i va testificar al seu poble sobre Jesús. Què ens ensenya això sobre les missions i la importància d'utilitzar als qui són d'una cultura específica per a arribar al seu propi poble?
3. Els grecs volien veure a Jesús. Sens dubte, havien escoltat d'ell o havien vist algunes de les coses que havia fet. Per suposat, Jesús ara es troba al cel, i l'església, el seu poble, el representa aquí a la Terra. Què significa per a nosaltres això en termes de la classe de vida que vivim i la classe de testimoni que donem?

PERE I ELS GENTILS

Dissabte 22 d'agost

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 2:5-21; 10:1-8, 23-48; Romans 2:14-16; Fets 10:9-22; 11:1-10; 15:1-35.

PER A MEMORITZAR:

“Pere els respongué: ‘Penediu-vos, i que cadascun de vosaltres es bategi en el nom de Jesucrist, perquè us siguin perdonats els vostres pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant. Perquè la promesa és per a vosaltres i els vostres fills i per a tots els qui són lluny, tants com en cridi el Senyor, el nostre Déu’” (Fets 2:38, 39).

Pere va ser el primer apòstol en proclamar la salvació als gentils. Va seguir el seu lideratge a l'església durant molt de temps, fins i tot després que Pau va arribar a ser el missioner per excel·lència als gentils. Pere, juntament amb Pau, va ajudar a l'església primitiva a comprendre la universalitat de la Gran Comissió.

Pere va treballar per a formar una església integrada, unint als conversos gentils, que no percebien els detalls de la cultura jueva, amb els conversos jueus que tenien tendència a prendre els seus costums com absoluts divins. L'apòstol va haver de discriminar entre els absoluts divins immutables i aquelles pràctiques que eren culturals i relatives, i que no tenien conseqüències importants en el creient, ja fos aquest jueu o gentil. Pere, a la reunió* de Jerusalem, va afirmar que Déu no va “fer cap diferència entre nosaltres [els creients] i ells [els gentils], purificant els seus cors per la fe” (Fets 15:9), i així va ajudar a la unitat de l'església primitiva.

* A l'original castellà: *Concilio* (“Concili”). (Nota del traductor).

PERE A LA PENTECOSTA

Les darreres paraules de Jesús abans de la seva ascensió van ser de naturalesa missional: “Sereu els meus testimonis, no solament a Jerusalem, sinó a tota la Judea, la Samaria i fins als confins de la terra” (Fets 1:8). Aquí veiem una altra vegada el mandat de difondre l'evangeli a tot el món. Només cinquanta dies més tard, aquesta crida va començar a desenvolupar-se, i Pere va tenir un paper principal.

Llegeix Fets 2:5 al 21. De quina manera aquest esdeveniment mostra el desig de Déu que l'evangeli es difongués pel món sencer i el paper que els jueus d'aquella època tindrien en la seva proclamació?

La Gran Comissió va trobar el seu primer compliment el dia de la Pentecosta. El vessament de l'Esperit Sant va tenir com a objectiu l'evangelització del món. Aquest vessament inicial de l'Esperit Sant va produir grans resultats el dia de la Pentecosta. Però només va ser una anticipació dels resultats molt més grans que havien de venir als anys següents.

El discurs de Pere va contenir uns pocs punts principals que avui segueixen sent vàlids:

Primer, les profecies i les promeses de l'Antic Testament es van complir en Crist (Fets 2:17-21), una veritat revelada per mitjà de les obres i els senyals poderosos que van acompanyar el seu ministeri, com també per la seva mort i la seva resurrecció (versicles 22-24).

Segon, Jesús va ser exalçat, posat a la dreta de Déu, i ara és el Crist (el Messies) i el Senyor de tot (versicles 33-36). En ell, tots els que se'n peneixen i reben el baptisme rebran el perdó dels pecats (versicles 38, 39).

Aquí veiem a l'actiu i loquaç deixeble Pere prendre posició en favor de la seva creença en Jesús. Va ser cridat per Jesús per a ser un líder sòlid als primers dies de l'església. Encara que era menys cosmopolita, eficient i adaptable a altres cultures i religions que Pau (*veure* Gàlates 2:11-14), Pere va obrir el camí per a que l'evangeli entrés a uns quinze països, al predicar als jueus de la Diàspora en Jerusalem. D'aquesta manera, ell va utilitzar un pont molt important per a portar les Bones Noves al món de l'Orient Pròxim* del seu temps.

Què revela la història de la Pentecosta sobre la nostra absoluta necessitat de l'Esperit Sant a les nostres vides? Quines lliçons podem extreure per a estar més en sintonia amb la conducció de l'Esperit Sant?

* Mantinc la mateixa referència geogràfica que utilitza l'autor. (Nota del traductor).

LA CONVERSIÓ DE CORNELI (1a part)

Llegeix Fets 10:1 al 8 i 23 al 48. Aquesta història, sobre la manera que algú va arribar a ser un seguidor de Jesús, què ens ensenya sobre la salvació i la testificació?

La conversió de Corneli, un oficial pagà de l'exèrcit romà, ha estat anomenada la “Pentecosta gentil”. És una història crucial a Fets, i respon al problema més decisiu que afectava a l'església primitiva: pot un gentil arribar a ser cristià sense haver estat abans jueu?

Les oficines de l'exèrcit romà per a tota Judea, incloent-hi Jerusalem, estaven a Cesarea. Corneli hauria estat un dels sis centurions que comandaven els sis-cents soldats que constituïen la cohort italiana que tenia la seva base allà. El seu nom indica que era descendent d'una il·lustre família militar romana, de la que provenia el comandant que, anys després, derrotaria a Anníbal, un general cartaginès que va semblar destrucció contra Roma durant anys. Però més important és que Corneli tenia temor a Déu, gaudia d'una companyonia espiritual amb la seva família, pregava amb regularitat i era generós amb els necessitats. Déu va escoltar les seves oracions i va enviar-li un àngel amb un missatge especial.

“Al considerar a Déu com a Creador dels cels i la Terra, Corneli el reverenciava, reconeixia la seva autoritat i buscava el seu consell en tots els assumptes de la vida. Era fidel a Jehovà tant en la seva vida familiar com en els seus deures oficials. Havia erigit un altar a Déu a la seva llar, doncs no s'atrevia a intentar posar en pràctica els seus projectes ni desenvolupar les seves responsabilitats sense l'ajut diví” (*HAp* 109).

Fixa't, també, el que va succeir quan Corneli finalment es va trobar amb Pere. Es va inclinar i el va adorar, un acte que hauria de sorprendre a Pere. Podem veure que aquest gentil, un home devot afavorit per Déu, encara tenia molta veritat per aprendre, fins i tot en el nivell més bàsic, i estava, sense cap dubte, desitjós d'aprendre.

Quines són algunes de les característiques que tenia Corneli, fins i tot en la seva ignorància, que fariem bé en seguir-les a la nostra pròpia vida espiritual?

LA CONVERSIÓ DE CORNELI (2a part)

“Llavors Pere va parlar així: ‘Ara veig de debò que Déu no fa excepció de persones, sinó que acull tothom qui li és fidel i practica el bé, sigui d'on sigui’” (Fets 10:34, 35). Tot i que per a nosaltres aquestes paraules no ens resultin revolucionàries, el fet que hagin sortit de la boca de Pere significaven una sorprenent confessió. Hem de recordar qui era Pere, d'on provenia, i les actituds que tenia i amb les que tenia que lluitar encara (*veure* Gàlates 2:11-16). Sens dubte, la seva experiència amb Corneli el va ajudar a veure amb més claredat l'error dels seus camins i a obtenir una millor perspectiva del que Déu volia fer amb el missatge de l'evangeli.

Llegeix Fets 10:33. Què li va dir Corneli a Pere que mostrava que, malgrat la seva ignorància, comprenia que seguir a Déu també significava ser-li obedient?

Llegeix Fets 11:14. De quina manera això ens mostra la necessitat de difondre l'evangeli, incloent-hi a persones piadoses com Corneli?

Que ens diu Romans 2:14 al 16 que en ajuda a comprendre el que li succeïa a Corneli?

Com ja hem vist, Corneli era un gentil “temorós de Déu” (Fets 10:2), tot i que encara tenia molt per aprendre (i no tenim cadascú de nosaltres molt per aprendre?). Però el seu dejú, les seves oracions i les seves almoines, tot revelava un cort obert a Déu; i quan el moment va ser oportú, Déu va actuar de manera miraculosa a la seva vida.

Un punt important per a recordar es que, encara que se li va aparèixer un àngel, aquest no li va predicar l'evangeli. En canvi, l'àngel va obrir el camí per a que Corneli es trobés amb Pere, qui li va parlar de Jesús (*veure* Fets 10:34-44). Podem veure aquí un exemple de com el Senyor utilitza a ésser humans com a seus missatgers al món.

LA VISIÓ DE PERE

Com vam veure el dimecres, quan Pere es va trobar amb Corneli, ja havia canviat la seva actitud respecte als gentils (*veure* Fets 10:44, 45). De quina manera va succeir aquest canvi en Pere?

Llegeix Fets 10:9 al 22; i 11:1 al 10. Fixa't com d'arrelades estaven les seves actituds, que va ser necessari quelcom així per a que obrís la seva ment.

La conversió de Corneli i la tasca de Pere de testificar eren tan importants per a la missió de l'església que Déu es va comunicar de manera sobrenatural: mentre un àngel visitava a Corneli, Pere va rebre una visió.

A més, Pere va quedar a Jafa amb un pellaire (Fets 9:43; 10:6, 32), quelcom que no hem de passar per alt. Tant l'adobament com el blanqueig de pells eren unes pràctiques repugnants a ulls dels jueus, ja que manipulaven cossos morts i utilitzaven productes de secreció en el procés. Els tallers d'adobament i d'assaonament de pells no podien estar ubicats als pobles; fixa't que la casa de Simó estava ubicada “vora del mar” (Fets 10:6).

Que Pere s'allotgés a casa d'un pellaire indicava que, fins i tot abans de la visió, s'havia adonat que algunes de les seves anteriors actituds eren oposades a l'evangeli. Tant Pere com la família de Corneli necessitaven un canvi cultural. Totes les persones representades per “tota mena de quadrúpedes i rèptils de la terra, i ocells del cel” (Fets 10:12) en la visió de Pere, eren fills de Déu.

La crida de Déu a Pere per a testificar a Corneli implicava que, tot i que totes les persones són acceptables per Déu, no totes les religions són acceptables. Corneli era un home “religiós”. Com a soldat, va haver de conèixer l'adoració a Mitra i, com a oficial, devia haver pres part en l'adoració a l'emperador. I aquestes no eren acceptables a Déu.

Aquí hi ha una lliçó per aquells que, avui, s'acosten a les religions no cristianes sobre la base de la igualtat amb el cristianisme. Encara que es faci amb un esperit correcte, aquesta actitud pot diluir les demandes bíbliques de singularitat i finalitat del cristianisme.

De quina manera podem mostrar respecte per les persones que creiem que tenen una fe equivocada, sense donar la impressió que respectem aquestes creences? Quina és la diferència entre respectar les persones i respectar les seves creences?

EL DECRET DE JERUSALEM

L'èxit inicial de la missió als gentils va plantejar la pregunta crucial per a l'església primitiva pel que fa al tema que els gentils arribessin a creure en Jesús, una creença que els empeltava a la fe bíblica (Romans 11:17). Quan persones d'altres religions i cultures s'uneixen a una comunitat de creients establerta, sempre apareixen tensions. En aquest cas, els cristians jueus, amb la seva elevada consideració per les demandes de les lleis i els ritus de l'Antic Testament, suposaven que els conversos gentils havien d'acceptar i obeir aquestes lleis i ritus. El tema principal era la circumcisió, el senyal fonamental d'ingrés dels homes a la comunitat jueva, que simbolitzava l'obediència a tots els requisits del judaisme. Els gentils conversos al cristianisme havien de sotmetre's a la circumcisió? Alguns jueus cristians a Judea creien precisament això, i afirmaven les seves conviccions en un sever llenguatge teològic: per a ells, era essencial per a la salvació.

Què va succeir a la reunió de Jerusalem que va ajudar a resoldre aquest important tema? Veure Fets 15:1-35.

Tot i que el tema de la circumcisió va ser la raó principal de la reunió* de Jerusalem, també es van tractar una àmplia gama de pràctiques culturals que l'evangeli no demandava dels conversos. La carta de l'assemblea als creients gentils (versicles 23-29) dotava una plataforma comuna on els cristians d'origen jueu i gentil podien coexistir en companyonia. Els valors fonamentals jueus es respectaven però es permetia evitar la circumcisió als gentils. La decisió de la reunió va ser pràctica i alhora teològica. Va establir un model per a que l'església tractés temes i problemes abans que esdevinguessin factors de divisió i enfrontament. Avui, els missioners experimentats aprenen a identificar els temes centrals de les creences cristianes, i es mantenen centrats en aquests en lloc de quedar aclaparats en coses que no són essencials per a la fe.

Quina lliçó podem obtenir de la reunió de Jerusalem que pot ajudar a l'església d'avui al tractar temes controvertits? Què van fer ells que ens pot servir com a model per a nosaltres?

* A altres versions de la Bíblia en català, aquesta reunió es anomenada “assemblea” o “Concili”. (Nota del traductor).

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Judíos y gentiles”, a *Los hechos de los apóstoles*, pàgs. 155-165.

“Pere va referir la seva sorpresa quan, al parlar les paraules de veritat a aquella assemblea reunida a la casa de Corneli, va ser testimoni que l'Esperit Sant va prendre possessió dels oients, tant gentils com jueus. La mateixa llum i gloria que es va reflectir en els circumcisos jueus va brillar també en els rostres dels incircumcisos gentils. Amb això, Déu havia advertit a Pere que no considerés a uns inferiors als altres; perquè la sang de Crist podia netejar a tots de tota immundícia. [...]

“El discurs de Pere va disposar a l'assemblea per a escoltar amb paciència a Pau i a Bernabé, els quals van relatar el que havien experimentat al treballar pels gentils” (*HAp* 159, 160).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Alguns han utilitzat la visió de Pere per a sostenir la idea de que les lleis en relació amb els aliments de l'Antic Testament ja no són vàlides: específicament, com a justificació per a menjar carns immundes. El significat de la visió va ser explicada clarament pel mateix Pere: “No he de considerar comuna o impura cap persona” (Fets 10:28). Per tant, la visió no es referia a la dieta, sinó sobre l'acceptació d'altres éssers humans com a fills de Déu, sense tenir en compte l'origen ètnic, la nacionalitat, l'ocupació o la religió. Llavors, per què hi ha gent que utilitza aquesta visió per argumentar sobre el règim alimentari? Què ens ha de dir això respecte a com de curosos hem de ser al utilitzar les Escripures?
2. Medita sobre Romans 2:14 al 16. Com a església, de quina manera hem d'entendre aquesta idea en relació a les missions? És a dir, si aquells que no tenen la Llei escrita la tenen als seus cors, per què necessiten que se'ls prediqui?
3. A la secció del dijous, vam parlar sobre la reunió a Jerusalem com a model per a l'església d'avui. Llegeix els textos sobre aquesta assemblea (Fets 15:1-35). Quines coses específiques van succeir, que serveixen com a model per a l'església d'avui? Per exemple, pren en consideració assumptes com: 1) testimonis personals sobre la testificació, 2) la funció de l'evangeli, 3) la funció de les Escripures, 4) la funció de les missions i 5) la manera en que les persones, a l'assemblea, es van relacionar les unes amb les altres.

FELIP COM A MISSIONER

Dissabte 29 d'agost

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Corintis 4:18; Fets 2:44-47; 4:34-37; 6:17; 8; 21:7-10.

PER A MEMORITZAR:

“Però rebreu la força de l'Esperit Sant, quan davallará damunt vostre, i sereu els meus testimonis, no solament a Jerusalem, sinó a tota la Judea, la Samaria i fins als confins de la terra” (Fets 1:8).

Les missions mundials van ser la principal preocupació del Crist ressuscitat durant els quaranta dies entre la seva crucifixió i la seva ascensió. El Nou Testament conserva al menys cinc de les seves declaracions sobre la Gran Comissió: Mateu 28:18 al 20, Marc 16:15, Lluc 24:47 al 49, Joan 20:21, i Fets 1:5 al 8. Junes, constitueixen la més gran assignació donada alguna vegada als cristians. Entre els mandats hi havia l'estratègia geogràfica per a l'abast missioner, tenint com a base Jerusalem per expandir-se a Judea i a Samaria, i arribar als confins del món. Els deixebles van prendre seriosament aquest mandat i es van disposar a complir-lo.

Aquesta estratègia geogràfica es destaca en l'obra missional de Felip l'evangelista. Segons Fets 8, la seva obra es va estendre més i més lluny a mida que passava el temps.

Qui era Felip l'evangelista? Què ens diu la Paraula de Déu sobre ell i l'obra que va fer durant els primers dies de l'església? Per acabar, quines lliçons podem obtenir nosaltres del registre d'aquest antic missioner?

FELIP L'EVANGELISTA

“El nostre objectiu no és pas el món que es veu, sinó el món que no es veu, perquè el món que veiem dura poc; i el món que no es veu dura per sempre” (2 Corintis 4:18). Pensa en el que Pau diu aquí mentre estudies al voltant de Felip l'evangelista, algú de qui sabem poca cosa. Tot i que va fer una bona obra, son ben poques les referències que d'ell hi han a la Bíblia. Quines són aquelles persones que coneixes que van fer grans coses per a Déu però que van rebre poc reconeixement? Per què és important recordar les paraules de Pau, especialment si fem una obra que no produeix molta aclamació? Veure *també* 1 Corintis 4:13.

Felip era un nom grec molt comú, i significa “amant dels cavalls”, “qui estima els cavalls”. Al Nou Testament hi ha quatre persones anomenades amb aquest nom. Dos tenien el nom addicional d’“Herodes” i formaven part de la família herodiana governant, la qual exercia un govern aspre sobre Israel en temps del Nou Testament. Els altres Felip van tenir rols destacats a la missió.

El primer, Felip de Betsaida, era un deixeble que va portar Natanael a Jesús (Joan 1:43-46). Més tard, va portar els grecs a Jesús (Joan 12:20, 21).

El segon Felip, anomenat “l'evangelista” a Fets 21:8 per a diferenciar-lo de Felip el deixeble, apareix primer a l'església de Jerusalem com un dels escollits per a “servir les taules” (Fets 6:2-5), que es va convertir en evangelista i missioner (Fets 8:12). El seu servei missioner va tenir una durada de més de vint anys, i tenia quatre filles que profetitzaven (Fets 21:9). Poca cosa més sabem de les seves circumstàncies i antecedents.

“Va ser Felip qui va predicar l'evangeli als samaritans; va ser Felip qui va batejar l'eunuc etiòp. Per un temps, la història d'aquests dos homes [Felip i Pau] va estar estretament entreteixida. La violenta persecució de Saule el fariseu va escampar l'església de Jerusalem, i va destruir l'efectiva organització dels set diaques. La fugida de Jerusalem va portar a Felip a canviar la seva manera de treballar, i va seguir la mateixa vocació a la que Pau havia dedicat la seva vida. Precioses van ser les hores que Pau i Felip van passar junts, recordant els dies que la llum havia brillat al rostre d'Esteve mentre patia el martiri, i que va fer que Saule el perseguidor anés, com un indefens suplicant, als peus de Jesús” (SLP 204).

PER A SERVIR A LES TAULES

Llegeix Fets 2:44 al 47 i 4:34 al 37. Quin retrat descriptiu de l'església primitiva se'ns presenta aquí?

No hi han dubtes que les coses van anar bé entre els primers creients. Però, per suposat, tots som pecadors, i aviat van començar a sorgir algunes tensions.

Llegeix Fets 6:1 al 7. Quins problemes van aparèixer, i com els va tractar l'església?

El ràpid creixement de l'església de Jerusalem va comportar tensió social. Felip va ser designat com a part d'un equip per atendre l'esmentada església. Els conversos, incloent els menys privilegiats i els limitats econòmicament que participaven als menjars comunals diaris, van fer creixents demandes als líders de l'església. Es van produir queixes perquè les viudes dels grecs eren desateses en el repartiment diari de queviures. Això era molt delicat, ja que els profetes hebreus van recordar moltes vegades que no s'ha de descuidar les viudes i els orfes.

Per a resoldre aquest seriós problema, els dotze apòstols van reunir als creients i van proposar que es designés a set homes, plens de l'Esperit Sant i assenyats, per a que “diaconitzaren [en grec, ‘servir’] les taules”, de manera que els dotze pogueren “diaconitzar la Paraula” (*veure* Fets 6:3, 4). Els set tenien noms grecs, la qual cosa tal vegada podria indicar un equilibri en el servei de benestar per a les viudes de parla grega, desateses fins aquell moment a ulls dels hebreus. Entre els escollits hi havia Felip, que aquí és anomenat per primera vegada a la Bíblia.

Els apòstols van al·legar que era necessari tenir líders addicionals per a evitar estar sobrecarregats en les tasques administratives dels recursos necessaris per a la vida comunal. Van emfatitzar que la seva vocació era dedicar-se a la Paraula de Déu i a la pregaria.

Quins són alguns dels temes que poden crear divisió a la teva església local, i com pots permetre que Déu t'utilitzi per ajudar a alleujar-los?

FELIP A SAMARIA

Saule, un futur apòstol i missioner, apareix per primera vegada a la Bíblia en el relat de l'apedregada al diaca Esteve, el primer màrtir cristià. Aquesta onada de persecució, però, va ajudar a disseminar més l'evangeli.

Llegeix Fets 8:1 al 6. Quin va ser el resultat de la persecució sobre l'església de Jerusalem?

Samaria va ser la primera parada a la difusió geogràfica del cristianisme. Els samaritans es consideraven descendents dels israelites que van quedar a Samaria quan els assiris van exiliar a la majoria del poble hebreu l'any 722 a.C. Però els jueus consideraven que els samaritans eren descendents d'estrangers que els assiris haurien establert per la força a Israel. Les relacions judeo-samaritanes durant l'època del Nou Testament estaven marcades per tensions i brots de violència. Però, com hem vist abans, Jesús havia pavimentat el camí per a l'obra missionera a Samaria quan va tractar amb la dona vora el pou, la qual, al seu torn, va començar a “evangelitzar” al seu propi poble.

La crida de Felip a servir a les taules va esdevenir la d'un evangelista missioner entre els samaritans. Com a refugiat fruit de la persecució religiosa que hi havia a Jerusalem, no va perdre el temps. Va proclamar que el Messies, esperat tant pels jueus com pels samaritans, havia vingut (Fets 8:5, 12).

Llegeix Fets 8:6 al 15. Quin va ser l'èxit del ministeri de Felip a Samaria?

Déu va utilitzar poderosament a Felip en el seu primerenc camp missioner estranger. La constatació, en el context del diàleg entre Jesús i la dona samaritana, que “els jueus no es fan amb els samaritans” (Joan 4:9), havia quedat com a cosa del passat.

Quines enemistats, rancúnies i prejudicis que han enverinat la teva ànima necessiten ser “coses del passat”? No és temps que les abandonis?

AMB L'ETÍOP

Segons Fets 8:26 al 39, el següent contacte de Felip va ser el tresorer de l'administració etíop, portant la missió més prop dels “confins de la terra” (Fets 1:8). Felip va ser la baula entre Samaria i la missió a Gaza. De Samaria, al nord de Jerusalem, Felip va ser cridat a Gaza, que és al sud de Jerusalem. El seu treball al nord es va concentrar en un grup; a Gaza, en una sola persona. A Samaria, Felip va poder proclamar a Crist només utilitzant els cinc llibres de Moisès, ja que aquests llibres eren els únics acceptats pels samaritans; a la ciutat filistea va poder utilitzar, també, el llibre d'Isaïes, probablement en una traducció grega.

Llegeix Fets 8:26 al 39. Al fer-lo, respon les següents preguntes:

Quins van ser els versicles d'Isaïes 53 que estava llegint l'etíop, i per què van oferir a Felip l'oportunitat perfecta per a evangelitzar-lo?

En contrast a l'obra de Felip a Samaria, on va realitzar miracles (Fets 8:6), tot el que va fer amb l'etíop va ser estudiar les Escripures i anunciar la bona nova de Jesús. Què ens mostra això, que ens pot fer servei a l'hora de ministrar als altres?

L'Esperit de Déu va cridar a Felip tan aviat com havia acabat d'explicar “la bona nova de Jesús” i bategat a l'etíop. Felip no va tenir l'oportunitat de transmetre les seves creences i ensenyances al seu nou convers. L'etíop va abraçar la fe cristiana dins el context de la seva cultura africana, guiats per l'Antic Testament i per l'Esperit de Déu que ja havia estat obrant, ja que ell ja era un adorador de Déu i un creient en la seva Paraula.

Felip va explicar a l'etíop els textos crucials de l'Antic Testament al voltant de la mort de Jesús. Per què Jesús, la seva mort i la seva resurrecció han de ser centrals en el missatge que donem al món? Què és el missatge sense Jesús?

FELIP COM A EVANGELISTA, PARE I HOSTE

Certament, Felip va ser ungit per a fer la obra del Senyor. Els comentaristes es troben dividits respecte al que significa que “l'Esperit del Senyor s'endugué Felip” (Fets 8:39); si li va dir que anés a Asdod (versicle 40) o si va ser transportat miraculosament a aquell lloc. El punt vital és que Felip era un home entregat a l'Esperit Sant i, d'aquesta manera, Déu el va poder utilitzar per a fer una gran obra.

Llegeix Fets 8:40. Què es diu de Felip, que explica per què se l'anomena “l'evangelista”?

Llegeix Fets 21:7 al 10. Què podem aprendre sobre Felip en aquests versicles?

En aquesta història aprenem que Felip era un home de família, amb quatre filles solteres. La crida de Felip del diaconat a l'evangelització representava que havia de fer llargs viatges. Sabem del viatge de Jerusalem a Samaria, després a Gaza, seguit de “totes les poblacions” de la costa mediterrània, des d'Asdod fins arribar a Cesarea (uns vuitanta quilòmetres), i potser altres viatges no registrats. Com tots els missioners, va patir els alts i baixos que aquests compromisos comporten. Però no va deixar desatesa la seva família; tant és així que quatre filles van ser considerades adequades per l'Esperit Sant per a rebre el do de profecia. Això testifica de la seva bona conducta com a pare, i d'una família cristiana pietosa, pionera a les missions.

El text revela que l'apòstol Pau va quedar amb Felip “bastants dies” (Fets 21:10). Vint-i-cinc anys abans, Pau, conegut com Saule, havia estat un agressiu i ferotge perseguidor dels cristians (Fets 9:1, 2). La seva persecució dels creients a Jerusalem va obligar Felip a fugir a Samaria (Fets 8:1-5). Ara, anys més tard, perseguidor i perseguit es van trobar en la llar de Felip que va allotjar a Pau. Quina reunió tant interessant de germans i col·laboradors amb Crist a la gran causa de portar l'evangeli al món no jueu!

A la nostra obra en favor als altres, per què és vital no oblidar mai la nostra primera obligació: les nostres famílies?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “El evangelio en Samaria”, a *Los hechos de los apóstoles*, pàgs. 86-92.

“Al ser escampats per la persecució, van sortir plens de zel missioner. Comprenien la responsabilitat que implicava la seva comensal. Sabien que, a les seves mans, portaven el Pa de vida per a un món famèlic; i l'amor de Crist els portava a compartir aquest pa amb tots els necessitats” (*HAp* 88).

“I quan els seus deixebles van ser expulsats de Jerusalem, alguns van trobar segur asil a Samaria. Els samaritans van donar la benvinguda a aquests missatgers de l'evangelí, i els jueus convertits van fer una preciosa recollida entre aquells que havien estat abans els seus més acèrrims enemics” (*Íbid.*, pàg. 89).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Com ja vam veure, l'evangelí trenca barreres entre les persones. Al menys, aquest és l'ideal; però la realitat ha estat a vegades radicalment diferent. Com som els éssers humans que, fins i tot entre cristians –que comprenem que tots som iguals davant Déu, que sabem que la Creu és el gran igualador–, permetem que barreres culturals, socials i altres ens divideixin? De quina manera l'Església Adventista del Setè Dia, que és tant universal, pot abandonar aquests prejudicis?
2. Com vam veure, la persecució a l'església primitiva va obligar als creients a fugir i, com a resultat, l'evangelí va començar a escampar-se d'una manera que no hauria estat possible sense la persecució. Encara que Déu va ser capaç de treure quelcom de bo d'allò, hem de recordar que la persecució religiosa mai és bona, mai és correcta, mai està justificada. Quina ha de ser la nostra actitud vers els que sofreixen persecució religiosa, tot i que no estiguem d'acord amb les seves creences? (*Veure* Lluç 6:31).

PAU: ANTECEDENTS I CRIDA

Dissabte 5 de setembre

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 9:1; Filipencs 3:6; 1 Corintis 15:10; Fets 9:1-22; 26:18; Gàlates 2:1-17.

PER A MEMORITZAR:

“Però el Senyor li digué: ‘Vés-hi, perquè aquest és l'instrument escollit per mi per portar el meu nom davant les nacions, els reis i els fills d'Israel. I jo li faré veure el que haurà de patir pel meu nom’” (Fets 9:15, 16).

Una figura central del Nou Testament és Pau; abans, Saule de Tars. Pau va ser per a l'església cristiana el que Moisès va ser per a Israel. Moisès va treure el poble de Déu d'enmig dels gentils per a que poguessin fer la voluntat de Déu. Pau va portar la paraula de Déu als gentils per a que ells també fessin la voluntat de Déu.

Sabem més de Pau que de cap altre cristià del primer segle. Se'l recorda, principalment, per la seva gran contribució a l'expansió del cristianisme, que ja porta dos mil anys. Les seves activitats missioneres en favor de les nacions al voltant del mar Mediterrani són un exemple per a les missions cristianes.

Pau va separar els absoluts bíblics de la cultura jueva, doncs les lleis civils, rituals i morals estaven tan integrades a la vida jueva que quasi bé no es distingien dels costums jueus i del que creien que era el missatge de Déu per a les nacions.

Considerarem a qui, exceptuant al mateix Jesús, va ser el personatge més important del Nou Testament.

SAULE DE TARS

Saule va néixer a Tars de Cilícia, una important ciutat de la ruta comercial entre Síria i Àsia occidental (Fets 22:3). Tars era un centre multicultural d'indústria, i va ser llar, durant poc temps, de Ciceró, l'orador i senador més famós de Roma.

Els pares de Saule eren jueus de la Diàspora (jueus que no vivien a Israel), de la tribu de Benjamí. Li van donar el nom de Saule (hebreu, *sha'ul*, “invocació a [Deu]”), tot i que després que comencés la seva missió als gentils (Fets 13:9) ell el va canviar a Pau (llatí, *Paulus*, nom d'una important família romana). A més, sent fariseu, el més probable és que tingués esposa, però no sabem res d'ella. De fet, poca cosa coneixem de la seva família en general, tot i que són anomenats una germana i un nebot (Fets 23:16). Pau també era ciutadà romà (Fets 22:25-28).

Probablement Saule hagués estat educat, fins els dotze anys, en una escola d'una sinagoga a Tars i després hagués seguit els estudis rabínics a Jerusalem, amb el famós Rabban (“el nostre Rabí”) Gamaliel (Fets 22:3). Com molts homes jueus, va aprendre un ofici: la fabricació de tendes (Fets 18:3).

Saule era fariseu (Filipencs 3:5). Els fariseus (“els separats”) eren coneguts per insistir en que totes les lleis de Déu, tant les dels llibres de Moisès com les transmeses verbalment pels escribes, eren obligatòries per a tots els jueus. El seu estricte patriotisme i l'obediència minuciosa a les lleis jueves els feien aparèixer com hipòcrites i crítics davant els altres jueus. Però Pau no va amagar el fet que el seu pare i ell mateix fossin fariseus (Fets 23:6).

Els antecedents de Pau van ajudar al seu èxit en la missió, tant amb jueus com amb gentils. Coneixia en detall l'Antic Testament –les úniques Escriptures disponibles per als primers cristians–, i també era coneixedor dels afegits dels escribes i de les extensions de les lleis. Així, Pau era l'apòstol més ben qualificat per a discernir entre els absoluts divins eterns fonamentats en les Escriptures i els afegits culturals jueus, que no eren obligatoris, i que podien ser ignorats pels gentils seguidors de Jesús. Aquest problema va arribar a ser molt important a l'església primitiva. També avui el paper de la cultura segueix sent important dins l'església.

Quines de les nostres creences cristianes semblen estar en conflicte amb la cultura que ens envolta? Com tractes el conflicte sense comprometre el que mai s'ha de comprometre?

PAU, L'HOME

Els trets personals són les respostes típiques d'una persona davant les circumstàncies domèstiques, culturals o educatives. El caràcter és la combinació de trets, qualitats i habilitats que constitueixen la mena de persona que és un individu.

Llegeix Fets 9:1; Filipencs 3:6 i 8; 1 Corintis 15:9 i 10; 1 Timoteu 1:16; Gàlates 1:14; i 2 Corintis 11:23 al 33. Què ens diuen aquests passatges respecte el caràcter i la personalitat de Pau?

Pau era un home clarament de grans conviccions i zel. Abans de l'experiència del seu nou naixement, va utilitzar el seu zel per a perseguir l'església primitiva. Va donar suport a l'apedregada soferta per Esteve (Fets 7:58), va prendre la iniciativa d'apressar homes i dones cristians (Fets 8:3), va amenaçar de mort als deixebles (Fets 9:1) i va organitzar una incursió contra els cristians en un país estranger (Fets 9:2; Gàlates 1:13).

Al mateix temps, podem veure com el seu zel i el seu fervor van ser utilitzats per al bé, al dedicar la seva vida a la predicació de l'evangeli malgrat desafiaments increïbles i contratemps. Només un home amb una dedicació total al que creia hauria fet el que ell va fer. I, encara que va perdre tot per Crist, Pau considerava aquest tot com a “deixalla”, com allò que és de “rebuig”, com les escombraries. Pau va comprendre el que era important a la vida i el que no ho era.

L'apòstol també va ser un home humil. Pau es considerava indigne de la seva elevada vocació en part, sens dubte, per causa de la culpa de la seva anterior persecució als cristians. I també, com algú que predicava la justícia de Crist com a la nostra única esperança de salvació, ell sabia força bé com de pecador era en contrast d'un Déu sant; i aquest coneixement era més que suficient per a mantenir-lo humil, rendit i agraït.

“Un raig de llum de la glòria de Déu, un esclat de la puresa de Crist que penetri en l'ànima, fa dolorosament visible tota taca de pecat, i descobreix la deformitat i els defectes del caràcter humà. Fa patent els desitjos impurs, la infidelitat del cor i la impuresa dels llavis” (CC 27).

Cap de nosaltres és immune a l'orgull. De quina manera el concentrar-nos en la Creu i el que significa ha de curar-nos d'aquest pecat?

DE SAULE A PAU

Llegeix Fets 9:1 al 22, la història de la conversió de Saule*. De quina manera aquesta experiència es vincula amb la seva crida missionera? Veure també Fets 26:16-18.

Des del mateix principi, era clar que el Senyor tenia la intenció d'utilitzar a Pau per arribar tant als jueus com als gentils. Cap altre esdeveniment en la preparació de Pau com missioner i teòleg es pot comparar en importància amb la seva conversió; en realitat, sovint en la seva testimoniació parlava d'aquella experiència.

“Però aixeca't i posa't dret. Justament m'he aparegut a tu per això: per designar-te ministre i testimoni del que has vist de mi i del que et faré veure” (Fets 26:16). Pau no podia predicar o ensenyar sobre el que no sabia. No, en canvi predicaria i ensenyaria de les seves pròpies experiències, amb un coneixement del Senyor, tot el temps amb harmonia amb la Paraula de Déu. (Veure Romans 1:1, 2).

Llegeix Fets 26:18. Quin seria el resultat de l'obra de Pau?

Aquí podem veure cinc resultats d'una obra missionera autèntica:

1. Obrir el ulls a la gent. Fer que Déu i Jesús siguin reals, presents, actius i atraients.
2. Passar de les tenebres a la llum, de la ignorància al coneixement: un tema central de l'evangelí. (Veure Lluc 1:78, 79).
3. Tornar del poder de Satanàs a Déu.
4. Rebre el perdó dels pecats. Que el problema del pecat té una solució és el missatge viu, sanador i central dels cristians.
5. Rebre un lloc entre els santificats; això significa ser membre de l'església de Déu, sense tenir en compte l'ètnia, el gènere o la nacionalitat.

Si algú et preguntés: “Com és la teva pròpia experiència amb Jesús? Què em pots dir sobre ell?”, què li diries?

* A l'original castellà: *conversión de Pablo*. Entenc que va ser Saule qui va viure l'experiència de la conversió per “renéixer” en Pau. (Nota del traductor).

PAU AL CAMP MISSIONER

**“Des de Jerusalem i rodalies fins a Il·líria, he propagat l'evangeli de Crist” (Romans 15:19).
Quin element vital per a qualsevol mena de treball missional podem trobar en aquest text?
Veure també 1 Corintis 1:23; 2:2; Gàlates 6:14; Filipencs 1:15-18.**

Una cosa és certa respecte a totes les activitats missionals de Pau: no importava a on fora, la predicació de Crist i a ell crucificat eren el centre del seu missatge. Al fer això, era fidel a la crida que Crist li havia fet, que prediqués sobre Jesús. El missatge per a les missions d'avui és obvi: més enllà del que prediquem i ensenyem (i com adventistes tenim moltes coses que hem de compartir amb el món), hem de mantenir a Crist i a ell crucificat al davant i al centre de tota la nostra obra missionera i d'extensió.

Però Pau no predicava a Jesús com una espècie de veritat objectiva i després seguia el seu camí. A la seva obra, era central iniciar comunitats cristianes i organitzar esglésies regió rere regió, a totes les parts del món on pogués arribar. En el sentit més veritable, la seva obra va ser “plantar esglésies”.

Però hi ha un altre element a l'obra missionera de Pau.

Llegeix Colossencs 1:28. Què sembla que està ensenyant Pau? És a dir, això és evangelisme o activitat per a fer deixebles?

Al llegir les epístoles de Pau, es veu clarament que sovint no són evangelitzadores, almenys en el sentit que utilitzem el terme avui: arribar als que no pertanyen a la nostra església. Al contrari, moltes de les seves cartes van ser escrites a comunitats eclesiàstiques establertes. En altres paraules, entre les activitats missioneres de Pau, s'hi trobava l'obra de la cura pastoral, i de l'edificació i l'alimentació de les esglésies.

Així, podem veure al menys tres elements centrals en l'activitat missionera de Pau: proclamar a Jesús, plantar esglésies i nodrir les esglésies establertes.

Pensa en la darrera vegada que vas testificar a algú. Com de central va ser Jesús en el que vas dir? Com pots estar segur que sempre mantens a Jesús al centre?

MISSIÓ I MULTICULTURALISME

“Multiculturalisme” és un terme recent, que va aparèixer imprès (en anglès) a la dècada de 1960, segons l'*Oxford English Dictionary*. Per a molts pobles antics, la humanitat es dividia només en dues categories: nosaltres i ells, els de la nostra tribu i els que no ho són. Per als grecs, tots els que no eren grecs eren “bàrbars”. Per als jueus, tots els no jueus eren “gentils”.

Com ja hem vist, l'èxit de la missió entre els gentils va forçar a l'església naixent i als seus dirigents a tractar amb la divisió jueus/gentils. En essència, el tema era si els gentils podien ser cristians sense abans ser jueus.

Llegeix Gàlates 2:1 al 17. De quina manera aquest incident il·lustra el desafiament del “multiculturalisme” en la proclamació i la missió?

“Quan Pere va visitar més tard Antioquia, va guanyar la confiança de molts per la seva prudent conducta vers els conversos gentils. Per un temps procedí d'acord amb la llum provinent del cel. Es va sobreposar al seu natural prejudici fins el punt de seure a taula amb els conversos gentils. Però quan alguns jueus zelosos de la llei cerimonial van venir de Jerusalem, Pere va canviar imprudentment la seva actitud vers els conversos del paganisme [...]. Aquesta manifestació de debilitat per part dels qui havien estat respectats i estimats com a dirigents va causar una penosa impressió en la ment dels creients gentils. L'església es trobava amenaçada per un cisma” (*HAp* 163).

Pau va afrontar el problema amb Pere i va prendre una ferma posició a favor del que avui anomenem església multicultural. Els conversos gentils *no* tenien que convertir-se en jueus per arribar a ser cristians. Els antecedents de Pau (fariseu devot, ex alumne del Rabban Gamaliel, ciutadà romà, zelós perseguidor fonamentalista i, per acabar, convers i apòstol de Jesucrist) el qualificaven molt bé per a diferenciar els divins absoluts eterns i immutables dels elements temporals culturals i religiosos.

De quina manera distingim entre els elements essencials de la nostra fe del que és merament cultural, social o, inclús, preferències personals?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “M'he fet tot per a tots per salvar-ne alguns de la manera que sigui. I tot això ho faig per l'evangeli, per tal de tenir-hi part” (1 Corintis 9:22. 23).

Llegeix 1 Corintis 9:19 al 23. La missionologia moderna aplica el terme “contextualització” als mètodes missioners de Pau aquí indicats. La contextualització es defineix com “l'intent de comunicar l'evangeli en paraules i actes, i d'establir l'església de manera que tingui sentit per a la gent dins el context cultural local, presentant el cristianisme de manera que satisfaci les necessitats més profundes, penetri a la seva cosmovisió i permeti, així, que segueixin a Crist i es mantinguin dins de la seva pròpia cultura” (DARRELL L. WHITEMAN, “Contextualization: The Theory, the Gap, the Challenge”, *International Bulletin of Missionary Research*, volum 21 (gener de 1997), pàg. 2).

“Els cristians jueus que vivien veient el Temple permetien, com era natural, que les seves ments tornessin als privilegis peculiars dels jueus com a nació. Quan van veure que l'església cristiana s'apartava de les cerimònies i les tradicions del judaisme, i es van donar compte que la santedat peculiar amb la que havien estat investits els costums jueus aviat es perdria de vista a la llum de la nova fe, molts es van indignar contra Pau, acusant-lo d'haver causat, en gran mesura, aquesta transformació. Fins i tot els mateixos deixebles no estaven preparats per acceptar de bon grat la decisió del Concili. Alguns defenien amb entusiasme la llei cerimonial, i consideraven a Pau amb desgrat perquè creien que les seves ensenyances respecte a les obligacions de la llei jueva eren indefinides” (HAp 162, 163).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Llegeix 1 Corintis 9:20. Quines lliçons podem obtenir d'aquestes paraules, que poden ajudar-nos a comprendre i contextualitzar la manera de “fer missió”, o desenvolupar el nostre ministeri i testimoniació personals?
2. Malgrat el passat pecaminós de Pau, Déu el va perdonar i el va utilitzar d'una manera poderosa. De quina manera podem aprendre nosaltres a perdonar-nos pel que hagem fet i, reclamant la justícia de Crist com a nostra, procurar també ser utilitzats per ell de manera poderosa?

PAU: MISSIÓ I MISSATGE

Dissabte 12 de setembre

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Corintis 1:22-24; 1 Timoteu 6:12; 2 Timoteu 4:7; 1 Corintis 15:12-22; Fets 15:38-41.

PER A MEMORITZAR:

“Germans, no és que jo pensi haver-lo aconseguit personalment, encara; el meu interès se centra a oblidar-me de tot el que he deixat enrere i llençar-me de dret cap endavant, a córrer cap a la meta, per tal de recollir el premi de l'alta vocació de Déu en Crist Jesús (Filipencs 3:13, 14).

Amb els antics profetes, la història jueva, i la vida i les ensenyances de Jesús, Pau va desenvolupar el concepte de la història de la salvació, centrat en la vida, la mort i la resurrecció de Crist. Pels seus antecedents culturals en el judaisme i en la societat grecoromana, Pau va poder separar l'evangelí de les complexes pràctiques de la vida jueva, i tornar-lo, fer-lo accessible, al món multicultural.

Les cartes de Pau als creients van donar fe a les seves vides. Van tractar temes doctrinals i pràctics. L'apòstol va donar consells, va animar, va amonestar; també va parlar de temes personals, de relacions i de la vida de l'església; però el tema principal va ser “Jesucrist, i aquest crucificat” (1 Corintis 2:2).

Pau no només va escriure; ell va ser conegut com el missioner apostòlic per excel·lència: va portar l'evangelí des de Síria a Roma, i potser fins i tot a la península Ibèrica. En una dècada, Pau va establir esglésies a quatre províncies de l'Imperi Romà. Veurem la missió i el missatge de Pau.

GRECS I JUEUS

Llegeix 1 Corintis 1:22 al 24. Aquests versicles presenten les diferents maneres que la gent té de relacionar-se amb la veritat. De quina manera la seva comprensió pot ajudar-nos en la nostra testimoniació a diversos grups de persones?

A l'èxode d'Egipte, Déu va donar senyals notables de la seva cura vers Israel. Generacions més tard, els jueus van desenvolupar l'expectativa que qualsevol nou missatger enviat per Déu hauria de donar-se a conèixer mitjançant senyals, meravelles i miracles.

En contrast, per la seva herència filosòfica i científica, els grecs buscaven una base racional per a les seves creences, quelcom que pogués satisfer la *saviesa* humana.

Pau no va rebutjar l'herència cultural i espiritual dels pobles a qui es dirigia, sinó que les va utilitzar com a peu per proclamar al Crist crucificat. Els qui desitjaven senyals els trobaven en la vida i el ministeri de Jesús, i en l'església primitiva. Els qui volien elegància lògica i racionalitat les van trobar en els arguments de Pau en favor del missatge de l'evangeli. Tots ells tenien la necessitat de conèixer al Crist ressuscitat i “la potència de la seva resurrecció” (Filipencs 3:10). La manera que Pau els portava el coneixement depenia de la gent a la que estava testificant.

Quan Pau predicava als jueus, basava els seus sermons en la història d'Israel, vinculant a Crist amb David, i emfatitzant les profecies de l'Antic Testament que assenyalaven a Crist, i la seva crucifixió i resurrecció (Fets 13:16-41). És a dir, començava amb el que els era familiar, amb el que creien i, des d'allà, procurava portar-los a Crist.

Per als gentils, el missatge incloïa a Déu com a Creador, Sustentador i Jutge; l'entrada del pecat al món i la salvació per mitjà de Jesucrist (Fets 14:15-17; 17:22-31). Pau havia de treballar des d'un punt de vista diferent del que utilitzava amb els jueus (o amb gentils que creien en la fe jueva). En tots els casos, la seva meta era portar als altres a Jesús.

Pensa en la teva pròpia fe. Sobre que està basada? Quines bones raons tens per a ella? Com podrien diferir les teves raons de les d'altres persones, i per què és important reconèixer aquestes diferències?

SOLDATS I ATLETES

Com hàbil comunicador, Pau utilitzava allò familiar per a explicar allò desconegut. Va prendre elements del món grecoromà per a il·lustrar la nova vida en Crist. Va utilitzar dues àrees en les seves metàfores educatives: els atletes i els soldats romans.

L'afició per l'atletisme captava el món en temps de Pau, el mateix que a l'actualitat. Els antics grecs estimaven la competició, i realitzaven no menys de quatre cicles separats de competències de tipus olímpic, ubicats en diferents llocs de Grècia. Els romans van heretar i van promoure encara més la competició atlètica. Les carreres pedestres eren els esdeveniments més populars i incloïen una cursa d'homes vestits amb la seva armadura militar completa. La lluita també era popular. Els atletes s'entrenaven amb diligència, i en això les classes socials eren de poca importància, ja que la resistència i l'acompliment reeixit eren l'objectiu final.

Quines lliçons per a la vida cristiana haurien trobat els lectors de Pau en els següents passatges? 1 Corintis 9:24-27; Gàlates 5:7; 1 Timoteu 6:12; 2 Timoteu 2:5.

Començant amb August, els emperadors romans van reemplaçar els soldats temporers amb guerrers permanents, establerts en guarnicions per tot l'Imperi Romà, i actualitzaven les seves armadures i el seu armament. En temps de l'apòstol Pau, els soldats eren reclutats de diversos grups ètnics i nacionalitats, fossin o no ciutadans romans. A l'espera de recompenses que rebrien a l'acabar el seu període de servei, els soldats prometien la seva total lleialtat a l'emperador romà governant, qui, en temps de conflicte, els dirigia personalment en les batalles.

En els següents passatges, quines comparances va fer Pau entre un soldat i un cristià? 2 Corintis 10:4, 5; Efesis 6:10-18; 1 Timoteu 6:12; 2 Timoteu 2:3, 4.

En la que probablement va ser la seva darrera carta, Pau va aplicar la vida militar i l'atletisme a la seva vida com a missioner cristià: “He lluitat el noble combat, he acabat la carrera, he guardat la fe” (2 Timoteu 4:7).

En quins aspectes la fe és una batalla i és una cursa? Com has experimentat la realitat d'ambdues metàfores a la teva pròpia vida cristiana? Quina metàfora descriu millor la teva pròpia experiència, i per què?

PAU I LA LLEI

“Vols dir que deroguem la Llei per causa de la fe? De cap manera! Més aviat la refermen” (Romans 3:31). Pau, aquí, de quina llei parla?

A les cartes de Pau, el mot *lleï* apareix unes 130 vegades, i al llibre de Fets, unes vint. Pau volia que els seus oients i els seus lectors compreguessin que “lleï” tenia diferents significats, en especial per als jueus. Lleis com els Deu Manaments estan en vigència per a tothom i per a tots els temps. Però Pau no considerava obligatòries per als cristians altres classes de lleis de l'Antic Testament i de la cultura jueva.

Ell va utilitzar el mot *lleï* de manera àmplia: per a les cerimònies religioses, les lleis civils, les de salut o les de la purificació. Va escriure sobre estar “sota la Llei” (Romans 3:19) i estar “eximits de la Llei” (Romans 7:6). Va descriure una “lleï del pecat” (Romans 7:25), però també una “Llei [...] santa” (Romans 7:12). Va anomenar “la Llei de Moisès” (1 Corintis 9:9), però també “la Llei de Déu” (Romans 7:25). Encara que això pugui semblar confús pels no jueus, els cristians jueus entenen, pel context, a quina llei es referia.

Llegeix Romans 13:8 al 10 i 2:21 al 24; 1 Corintis 7:19; Efesis 4:25 i 28, 5:3 i 6:2. De quina manera aquests versicles ens ajuden a entendre que la llei moral de Déu, els Deu Manaments, no van ser anul·lats a la Creu?

Pau va percebre que les lleis cerimonials, que indicaven com havien d'apropar-se a Déu per mitjà del sacerdoci, el Santuari i els sacrificis, van deixar de ser vàlides després de la crucifixió. Havien servit al seu temps, però ara ja no es necessitaven. (Aquest punt va ser més clar després de la destrucció del Temple).

Amb la llei moral dels Deu Manaments, el tema era diferent. Pau anomena alguns dels Deu Manaments i al·ludeix a altres, com demandes ètiques per a tots, jueus i gentils. Havent escrit contra la pràctica del pecat, Pau no anava a rebaixar la Llei que defineix el què és el pecat. Fer això seria tan il·lògic com dir-li a algú que no violi el límit de velocitat mentre que, al mateix temps, li diem que els cartells de limitació de velocitat ja no són vàlids.

LA CREU I LA RESURRECCIÓ

“Em vaig a proposar no saber altra cosa entre vosaltres sinó Jesucrist, i aquest, crucificat” (1 Corintis 2:2).

No hi ha cap dubte, la creu de Crist era central en tot el que Pau vivia i ensenyava. Però Pau no va ensenyar la Creu en un buit; ho va fer en el context d'altres ensenyances. I una d'elles, pot ser la més estretament vinculada a la Creu, va ser la Resurrecció, sense la qual la Creu hagués estat en va.

Llegeix 1 Corintis 15:12 al 22. Què diuen aquests versicles que mostren com de vitals són la mort i resurrecció de Jesús per al Evangeli? Per què una comprensió adequada de la mort com un somni és vital per a que aquests textos tinguin sentit? És a dir, si els morts en Crist ja estiguessin al cel, de què estaria parlant aquí Pau?

Lamentablement, la majoria de les tradicions cristianes, com també les religions no cristianes, creuen en la immortalitat de l'ànima. En contra d'aquesta creença, i en reiterades ocasions, Pau va emfatitzar que:

1. Només Déu té immortalitat (1 Timoteu 6:16).
2. La immortalitat és un do de Déu per als salvats (1 Tessalonicencs 4:16).
3. La mort és un somni fins que Crist no arribi (1 Tessalonicencs 4:13-15; 1 Corintis 15:6, 18, 20).

L'adoració en quasi totes les religions introdueix nombroses falses ensenyances basades en el concepte de la immortalitat de l'ànima. Aquests errors inclouen assumptes com la reencarnació, l'oració als sants, la veneració als esperits dels ascendents, un infern que crema eternament, i moltes pràctiques de la Nova Era (*New Age*) com són la canalització o la projecció astral. Una correcta comprensió de l'ensenyança bíblica sobre la mort és l'única veritable protecció contra aquests enganys. Però, com de trist és notar que molts cristians són els que més s'oposen a aquesta veritat.

Un creient tanca els seus ulls en la mort i, després del que sembla un moment d'obscuritat i silenci, serà despertat per a la vida eterna a la Segona Vinguda. Què ens revela la veritat sobre l'estat dels morts en relació al caràcter de Déu?

CAMINAR BÉ AMB ELS ALTRES

Pau era un treballador incansable, amb una forta personalitat i un propòsit específic. Aquestes persones poden tenir pocs amics i molts admiradors. Però, als seus viatges, dos o tres companys de treball acostumaven a acompanyar-lo. Almenys vuit d'aquests col·laboradors s'anomenen (Fets 13:2; 15:22, 37; 16:1-3; 19:22; Colossencs 4:7, 10, 11; Filemó 24). A totes aquestes persones s'han d'afegir les salutacions a 24 persones a Romans 16, a més de les salutacions a diverses llars.

L'apòstol creia en el treball en equip. Però alguna vegada va tenir conflictes amb els seus governadors.

Llegeix Fets 15:38 al 41. Què va succeir, i què ens diu això sobre la humanitat d'aquests grans obrers de Déu?

“Allà Marc, aclaparat pel temor i el desànim, va vacil·lar per un temps en el seu propòsit d'entregar-se de tot cor a l'obra del Senyor. No acostumat a aquestes penúries, es va desanimar pels perills i les privacions del camí [...]. Aquesta deserció va induir a Pau a jutjar desfavorable i fins i tot severament, per un temps, a Marc. Bernabé, per altra banda, s'inclinava a excusar-lo per causa de la seva inexperiència. Anhelava que Marc no abandonés el ministeri, perquè veia en ell qualitats que l'habilitarien per a ser un obrer útil per a Crist” (*HAp* 140).

L'informe de Fets revela que Pau esperava que els seus companys perseveressin en els treballs i els perills de la seva missió. Per a Pau, el seu equip constituïa una església en miniatura. Desitjava establir un bon exemple, un model per imitar en la missió. Relacions responsables però amants, entre els membres de l'equip, van ser el model per a les esglésies que, ben sovint, es reunien a les llars. L'equip també donava ensinistrament a nous evangelistes i missioners. Per suposat, a vegades les coses no van ser suaus, com en el cas de Joan [l'anomenat]* Marc.

Llegeix 2 Timoteu 4:11. Què ens revela això sobre el creixement i el perdó?

Tots incorrem en errors. Com pots perdonar als qui et van ferir per les seves equivocacions? Pensa també en aquells a qui tu vas ferir amb les teves errades. Has buscat sanar aquestes situacions? De no ser així, per què no ho fas ara?

* [Text afegit pel traductor].

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: L'apòstol Pau ha estat comparat amb l'Efecte papallona de la teoria del caos: “L'aleteig de les ales d'una papallona a Califòrnia produeix un huracà a Àsia”. La seva obra com a escriptor i predicador va ajudar a transformar una obscura secta jueva, en un fosc racó de l'Imperi Romà, en una religió mundial. Les idees plantejades en les seves tretze cartes probablement van exercir una influència major que la de qualsevol altre escriptor grec antic d'una producció literària similar.

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Pau va evitar el martiri fugint a Atenes, el centre intel·lectual del món grecoromà. Les ciutats proporcionaven protecció per als refugiats, incloent als cristians. L'apòstol no va perdre el temps; després d'observar els monuments religiosos de la ciutat, va raonar amb els jueus i va predicar en el mercat. Llegeix Fets 17:16 al 31. Quina pauta va utilitzar Pau amb aquestes persones, i com ens ajuda a comprendre la necessitat de preparar el missatge per a grups diversos? Al mateix temps, considera la manera que Pau no va diluir o comprometre la veritat per arribar a aquestes persones. En les nostres temptatives per arribar als altres, com podem assegurar-nos de no comprometre les creences fonamentals?
2. Per què l'estat dels morts és una ensenyança tan important? Quins són alguns dels molts errors i enganys contra els quals ens protegeix una comprensió d'aquesta veritat? Què succeeix en la teva pròpia cultura? Contra quines creences aquesta veritat ens serveix com un baluard?
3. Què creu la majoria de la gent a la teva societat? Quina mena d'antecedents tenen? Quins tipus de creences són les més comunes? Tenint com a base la teva comprensió de les creences i els seus antecedents, pensa seriosament com podries presentar-ho per apropar-te a ells. Quines són algunes de les falques d'entrada que poden permetre contactar amb ells de manera que no s'ofenguin d'immediat?

HA D'ESCOLTAR-LO EL MÓN SENCER?

Dissabte 19 de setembre

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 4:12; Salms 87:4-6; Joan 10:16; Romans 2:12-16; Joan 14:6; Romans 1:18.

PER A MEMORITZAR:

“A aquell qui pot enfortir-vos d'acord amb l'evangelí que predico i en la proclamació de Jesucrist, segons la revelació del secret guardat en el silenci des dels temps infinits, però manifestat ara, per disposició del Déu etern, d'acord amb les Escripures profètiques, que s'ha fet conèixer a tots els pobles perquè acceptin la fe, a Déu, l'únic savi, sigui donada la glòria per mitjà de Jesucrist, pels segles dels segles. Amén” (Romans 16:25-27).

Déu utilitza persones per a portar l'evangelí a altres. Però milions van morir sense conèixer les bones noves de la gràcia de Déu revelades en Jesucrist. Això ens porta a dues preguntes: 1) Al dia del Judici, com tractarà Déu a aquests milions que no el van conèixer? 2) Hi ha salvació per a la persona que no conegui el pla de salvació com és en Jesús?

Hi ha qui diu que només hi ha salvació en una església; d'altres, en canvi, creuen que totes les religions són igualment vàlides per a Déu i la vida eterna.

És vital que Jesús ens hagi revelat el caràcter de Déu, el que parla del seu amor per la humanitat i el seu desig que es salvin quantes més persones sigui possible. Déu és just i, de la manera en que ho faci, s'escoltarà el clam: “Justos i fidels són els teus camins, Rei de les nacions” (Apocalipsi 15:3).

NO HI HA SOTA EL CEL CAP ALTRE NOM

Alguns cristians tenen la convicció que només els qui escolten i responen positivament a l'evangelí cristià poden ser salvats. Els exclusivistes consideren que totes les religions no cristianes són fabricacions dels humans caiguts, que expressen una rebel·lió obstinada contra Déu. Per això creuen que els no cristians són fora de la gràcia salvadora de Jesucrist.

Altres cristians porten això un pas més enllà, afirmant que fora de la seva confessió religiosa específica no hi ha salvació, fins i tot pels qui es fan anomenar cristians. Per aquests, qualsevol altra confessió, amb les seves creences divergents, queden fora de la cura de Déu, i els seus creients no tenen possibilitats d'entrar al Regne dels cels. Per exemple, l'any 1302, a la seva butlla papal *Unam Sanctam*, el papa Bonifaci VIII va declarar que “és absolutament necessari per a la salvació que cada criatura humana estigui subjecta al pontífex romà”. Alguns membres d'esglésies sorgides de la Reforma* han ensenyat quelcom de semblant respecte a la seva pròpia confessió religiosa.

Llegeix Fets 4:12. Amb quin sentit hem d'entendre aquestes paraules?

Aquí, les paraules de les Escriptures són molt clares: la salvació només es troba en Crist Jesús i en cap altre nom sota el cel. Però és important no llegir en aquest versicle quelcom més del que hi ha escrit.

Imagina't una persona que estigui dins un edifici pres per les flames; abans de poder fugir, el fum l'atordeix i cau inconscient. Un bomber la troba, la pren i la porta fora de l'edifici, on rep l'atenció del personal sanitari. La porten a l'hospital i, unes hores més tard, recupera la consciència.

Aquesta persona que va ser salvada no té cap idea de qui la va salvar. De la mateixa manera, qualsevol que és salvat —ja sigui abans que Jesús vinguera en carn o després d'això— serà salvat només per mitjà de Jesús, hagi o no escoltat el seu nom o el seu pla de salvació.

“Entre els pagans hi ha aquells que adoren a Déu ignorantment, que mai han rebut la llum per mitjà d'un instrument humà i, tot i així, no es perdran. Encara que van ser ignorants de la Llei escrita de Déu, van escoltar la seva veu parlar-los en la naturalesa i van fer les coses que la Llei requeria. Les seves obres són evidència de que l'Esperit de Déu va tocar els seus cors, i són reconeguts com a fills de Déu” (DTG 593).

* A l'original: *Algunos protestantes han enseñado [...] (“Alguns protestants han ensenyat [...]”).*
(Nota del traductor).

QUANT HA DE CONÈIXER UN?

Ahir vam veure que, encara que l'obra de Crist proporciona l'únic mitjà de salvació, alguns creuen que el coneixement explícit de Jesús no és necessari per a ser salvats.

Això no implica que la salvació s'obté apart de Crist, sinó que Déu pot i vol aplicar els mèrits de Jesús a qui ell desitja. Alguns creuen que els que no coneixen a Crist i mai van estar exposats a l'evangeli però que, sota l'influència de l'Esperit Sant senten la seva necessitat d'alliberació i actuen en harmonia amb ella, seran salvats. El text d'Elena G. de White al final de la secció del diumenge certament implica això (pensa en Job i en Melquisedec).

Quina llum irradien sobre aquesta idea els següents texts?

Salms 87:4-6

Joan 10:16

Fets 14:17

Fets 17:26-28

Romans 2:12-16

“[El just judici de Déu,] que pagarà cadascú segons les seves obres: la vida eterna als qui, amb constància en la pràctica del bé, busquen la glòria, l'honor i la immortalitat” (Romans 2:6, 7).

Pau indica que fora del cristianisme, alguns reben vida eterna com a resultat del principi d'una “obediència per a vida”. L'obediència a la llei de la consciència, mentre es trobi en harmonia amb la Llei de Déu, i el coneixement de la diferència entre el bé i el mal, ajudarà en el dia del Judici als que mai van escoltar del pla de salvació. Però aquestes persones estan responen, en els seus cors, a l'obra de l'Esperit.

Donat que no coneixem els cors de les persones, per què hem de ser curosos en no jutjar la salvació de les seves ànimes, ja sigui en el cas de cristians professors o de no cristians?

UNIVERSALISME I PLURALISME

Algunes persones ensenyen que Déu salvarà a tots els éssers humans, sense importar el que van creure o com van viure. “Universalisme” és la convicció que totes les persones seran salvades, encara que mai hagin escoltat l'evangeli o que no hi cregueren en ell. Després de tot, Joan 3:16 diu: “Ja que Déu ha estimat tant el món”. Segons aquesta manera de pensar, si ell estima a tots, com pot algú perdre's i patir el turment etern a l'infern? Com podria Déu fer que algú, a qui ell estima, cremés per sempre? Veiem de quina manera una falsa doctrina (el turment etern) condueix a una altra (l'universalisme).

Relacionat amb l'universalisme hi trobem el “pluralisme”, la convicció que totes les religions son igualment de vàlides, i condueixen a Déu i a la salvació. Segons aquesta teologia, cap religió és per ella mateixa millor o superior a qualsevol altra. Un pastor d'una església de Califòrnia va dir que la seva congregació “no creu que el cristianisme sigui superior, de cap de les maneres, a qualsevol altra creença religiosa”.

Pels pluralistes, l'ampli espectre de les creences religioses, els ritus, els símbols i les metàfores són simples diferències superficials que amaguen un nucli similar en totes les religions. Els pluralistes assenyalen que la majoria de les religions emfatitzen l'amor a Déu i als altres éssers humans, una forma [manifestada] de la Regla d'Or (Mateu 7:12), i l'esperança d'una vida futura gloriosa. Per ells, totes les religions, en la seva essència, ensenyen el mateix; per tant, són senders vàlids vers Déu i es molt arrogant tractar de pressionar les creences cristianes sobre els membres d'altres religions no cristianes.

Què diu la Bíblia sobre l'universalisme i el pluralisme? Joan 14:6; Apocalipsi 20:14; 21:8; Daniel 12:2; Joan 3:18; Mateu 7:13, 14; 2 Tessalonicencs 2:10.

No hi ha cap dubte que tant l'universalisme com el pluralisme són contraris a l'Escriptura. No tots seran salvats i no totes les religions condueixen a la salvació.

Què li diries a algú que afirmés que és una actitud arrogant i exclusivista el creure que el cristianisme és l'únic sender veritable a la salvació (veure Joan 14:6)? Comparteix la teva resposta el dissabte en la classe.

PECADORS QUE NECESSITEN LA GRÀCIA

“Perquè Déu no va enviar el seu Fill al món per condemnar el món, sinó perquè el món se salvi per mitjà d'ell” (Joan 3:17). Quina gran esperança per a tota la humanitat trobem en aquest versicle? Com podem prendre aquesta veritat vital, i fer-la pròpia? De quina manera podem utilitzar-la per motivar-nos a arribar als altres?

Segons la Bíblia, tots som pecadors (Romans 3:23), i Déu desitja que tots ens penedim (Fets 17:30; 26:20; 2 Pere 3:9) i siguem salvats (1 Timoteu 2:4). Des de l'Edèn en endavant, el propòsit de Déu és salvar a la humanitat de la devastació i la mort eterna que el pecat i la rebel·lió van portar a la humanitat. Quina prova més gran que la Creu necessitem per a mostrar l'amor de Déu per nosaltres, i el seu desig de salvar-nos?

Però l'Escriptura és clara: Déu no salvarà a qui obertament es rebel·li contra ell.

Llegeix Gènesi 6:11 al 13; Romans 1:18; 2 Tessalonicencs 2:12; i Apocalipsi 21:8 i 22:15. Quin advertiment solemne trobem en aquests versicles?

Déu estima a totes les persones, però totes les persones són pecadores i necessiten la gràcia, i aquesta gràcia ha estat revelada en Jesús. Ell ha cridat a la seva església per difondre al món les bones noves de la seva gràcia.

L'església és el mitjà assenyalat per Déu per a la salvació dels homes. Va ser organitzada per a servir, i la seva missió és anunciar l'evangelí al món. Des del principi, el pla de Déu va ser que la seva església reflectís al món la seva plenitud i suficiència. Els membres de l'església, els que han estat cridats de les tenebres a la seva admirable llum, han de revelar la seva glòria. L'església és la dipositària de les riqueses de la gràcia de Crist, i per mitjà de l'església es manifestarà, amb el temps, fins i tot “als principats i a les potestats dalt del cel” (Efesis 3:10).

De quines maneres pots tu personalment (no el pastor, ni l'ancià ni el diaca, sinó tu) aprendre millor a “revelar la seva glòria” a un món moribund? Què has de canviar en la teva vida per a fer això?

LA CRIDA DE LA MISSIÓ

“M'he fet tot per a tots per salvar-ne alguns de la manera que sigui. I tot això ho faig per l'evangeli, per tal de tenir-hi part” (1 Corintis 9:22, 23). Quin principi important està prenent aquí Pau, i com podem reflectir aquesta mateixa actitud a les nostres vides?

El Senyor de les missions va elegir a homes i dones, malgrat les seves debilitats, per a treballar juntament amb l'Esperit Sant i els àngels, amb la finalitat de portar el missatge de perdó i salvació al món. Israel havia de ser la “llum” de Déu als temps de l'Antic Testament. Però sovint van posar la seva llum “sota un atuell” (Mateu 5:15, *Bíblia dels monjos de Montserrat*), i les benediccions que van rebre van ser guardades a Israel. En lloc de barrejar-se [amb altres nacions]* i compartir, es van tancar i es van allunyar de les nacions per a “no contaminar-se”.

El següent pla de Déu per a les missions mundials requeria el mètode de la sal: “aneu i feu deixebles” (Mateu 28:19; Marc 16:15, 20; Fets 1:8). La història de les missions cristianes brilla amb relats de missioners que es van sacrificar i van ser com sal al món, portant l'evangeli de vida a les persones, a comunitats i, a vegades, a nacions senceres.

Però com a l'antic Israel, sovint els èxits en la missió son enfosquits per les limitacions i les falles dels missioners o per aspectes de la seva activitat missionera. Aquestes falles humanes inclouen: 1) una planificació pobre, inadequada per a la tasca a desenvolupar; 2) considerar com missió només l'educació, la cura de la salut i l'alleujament en els desastres, i deixar de costat la predicació de l'evangeli; 3) insuficient designació de recursos i personal per part de les organitzacions que envien missioners; 4) missioners no adequats per a la tasca; i 5) nacions que prohibeixen la predicació de l'evangeli.

La tasca no és fàcil. Estem en una gran controvèrsia, i l'enemic farà tot el possible per a frustrar els nostres esforços, sigui al nostre veïnat o en llocs “remots” del món. Però no ens hem de desanimar, tenim moltes promeses de poder meravelloses, i estem segurs que Déu complirà el seu propòsit a la Terra. Com diu Isaïes 55:11: “Així és la paraula que surt de la meua boca: no tornarà a mi de buit, sinó que farà el que jo vull i acomplirà allò que li he encomanat”.

* [Text afegit pel traductor].

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “En el Monte de los Olivos”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàg. 581; “Speedy Preparation”, a *Fundamentals of Christian Education*, pàg. 335; “Ampliación de la obra en el extranjero”, en *Testimonios para la Iglesia*, volum 6, pàg. 32.

El Nou Testament utilitza dos substantius grecs acompanyats per la locució prepositiva “arreu de” o per l'adjectiu “tot”, per a expressar l'extensió mundial de la missió cristiana: “arreu del *kósmos*”, a Mateu 26:13 i Marc 14:9; “per tot el *kósmos*”, a Marc 16:15; “i arreu del *oikoumene*”, a Mateu 24:14. Mentre *kósmos*, la paraula més general, significa *el planeta* (apareix unes cent cinquanta vegades al Nou Testament), el terme més específic *oikoumene* es concentra als habitants humans del món.

Com d'extens era “tot el món” per als primers cristians? Pocs anys després de la crucifixió, havien assolit el que avui és Xipre, Líban, Síria, Turquia, Macedònia, Grècia i Itàlia. Hi ha evidències que l'evangeli va arribar al sud de Rússia (l'antiga Escítia) pel nord, a Etiòpia pel sud, a l'Índia per l'est i a Espanya per l'oest.

Van creure els primers missioners cristians que havien d'assolir tot el món amb l'evangeli? Segons el llibre de Fets, l'Esperit Sant, al dia de la Pentecosta –el “dia del naixement” de l'església cristiana–, va començar a proclamar la “grandesa de Déu” a visitants de diverses nacions, regions geogràfiques i grups ètnics (Fets 2:5-11). Des del primer dia de la seva vida, l'església cristiana ha conegut l'extensió mundial de la seva missió. Si aleshores ells tenien aquesta comprensió, per què nosaltres no hauríem de tenir-la?

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Quina resposta van donar a la pregunta que trobem al final de la secció del dimarts, respecte que els cristians són exclusivistes i arrogants? L'exclusivisme, necessàriament es tradueix en arrogància?
2. La comprensió que té l'església de la mida i l'extensió del “món sencer” s'ha expandit des del dia de la Pentecosta. La comissió evangèlica de Jesús d’“aneu a i feu deixebles a tots els pobles” (Mateu 28:19) serà una veritat present fins que Crist torni. En quin sentit la proclamació dels missatges dels tres àngels d'Apocalipsi 14:6 al 12 es relaciona amb la Gran Comissió?
3. De quina manera respondries a aquesta pregunta: Si la gent pot salvar-se sense haver escoltat mai l'evangeli, val la pena arriscar la vida per fer-los arribar el missatge de l'evangeli?